COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 29.1.2014
COM(2014) 43 final

2014/0020 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ŞI AL CONSILIULUI

privind măsurile structurale de ameliorare a rezilienței instituțiilor de credit din Uniunea Europeană

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2014) 30 final}
{SWD(2014) 31 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

De la declanșarea crizei financiare, Uniunea Europeană („Uniunea”) și statele sale membre au demarat o revizuire fundamentală a reglementării și supravegherii financiare.

În domeniul bancar, UE a inițiat o serie de reforme în vederea creării unui sistem financiar mai sigur, mai solid, mai transparent și mai responsabil care să funcționeze pentru economie și societate în ansamblul său. Cu toate acestea, sectorul bancar din Uniune are în continuare dimensiuni mari, atât în termeni absoluți (42,9 mii de miliarde EUR) cât și în termeni relativi (aproape 350 % din PIB-ul Uniunii). Dimensiunile individuale ale celor mai mari bănci din UE în funcție de active sunt, în linii mari, similare sau apropiate de PIB-ul țărilor lor de origine. Aceste bănci sunt în continuare prea mari pentru a fi lăsate să eșueze, prea mari pentru a putea fi salvate și prea complexe pentru a fi supuse rezoluției.

În acest context, comisarul Barnier a anunțat, în noiembrie 2011, crearea unui grup de experți la nivel înalt („HLEG”), cu mandatul de a evalua necesitatea reformei structurale a sectorului bancar al Uniunii, prezidat de Erkki Liikanen, guvernatorul Băncii Finlandei.[1] Raportul, prezentat în octombrie 2012, preciza că restructurarea bancară este necesară pentru a completa reformele deja existente și recomanda separarea obligatorie a activităților de tranzacționare pe cont propriu și a altor activități de tranzacționare cu grad ridicat de risc într-o entitate juridică distinctă din cadrul grupului bancar. Separarea ar fi obligatorie numai pentru băncile în cazul cărora activitățile care trebuie separate reprezintă o parte semnificativă din activitatea comercială a băncilor.[2] La 3 iulie 2013, Parlamentul European a adoptat, cu o mare majoritate de voturi, un raport din proprie inițiativă intitulat „Reformarea structurii sectorului bancar al UE”[3] care salută măsurile de reformă structurală la nivelul Uniunii menite să abordeze preocupările legate de băncile „prea mari pentru a fi lăsate să eșueze” („too-big-to-fail” - TBTF).[4]

Prezenta propunere reprezintă o parte esențială a răspunsului Uniunii în abordarea dilemei TBTF. Aceasta urmărește să împiedice concretizarea riscurilor reziduale negestionate din sistemul bancar al Uniunii. Propunerea va reduce creșterea artificială a bilanțurilor băncilor, în special a activităților de natură pur speculativă, limitând astfel riscul ca contribuabilii să trebuiască să intervină pentru a salva băncile aflate în dificultate majoră și reducând costurile și complexitatea eventualelor cazuri de rezoluție, atunci când este necesar. Propunerea aduce, de asemenea, o completare importantă Directivei de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții („BRRD”).[5]

---

1 Pentru mandat și lista membrilor, a se vedea http://ec.europa.eu/internal_market/bank/docs/high-level_expert_group/mandate_en.pdf

2 Celelalte recomandări ale HLEG se refereau la (2) faptul că ar putea fi necesară și separarea altor activități, în funcție de planul de redresare și rezoluție; (3) utilizarea recapitalizării interne ca instrument de rezoluție; (4) o revizuire a cerințelor de capital privind activele deținute în vederea tranzacționării și creditele imobiliare; și (5) măsuri menite să consolideze guvernanța și controlul băncilor, astfel încât să intensifice supravegherea bancară și să întărească disciplina pe piață.

3 Parlamentul European (McCarthy 2013), Reformarea structurii sectorului bancar al UE, 2013/2021 (INI)

4 Conceptul de bancă „prea mare pentru a fi lăsată să eșueze” acoperă și conceptele „prea importantă pentru a fi lăsată să eșueze”, „prea interconectată pentru a fi lăsată să eșueze” și „prea complexă pentru a fi lăsată să eșueze”. A se vedea și Comisia Europeană (2013b).

5 Directiva xx/xxxx/UE a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivelor 77/91/CEE și 82/891/CE ale Consiliului, a Directivelor 2001/27/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE și 2011/35/CE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L--xxx).

Până în prezent, reforma structurală nu a făcut parte din agenda de reformă internațională convenită de G 20. Cu toate acestea, o serie de jurisdicții din întreaga lume au adoptat sau propus măsuri pentru soluționarea problemelor menționate mai sus. În ultimii ani, o serie de state membre au demarat inițiative de reformă (Germania, Franța, Regatul Unit și Belgia). Statele Unite au adoptat recent așa-numita „regulă Volcker", care interzice activitățile de tranzacționare pe cont propriu desfășurate de bănci. Mai mult, organizațiile internaționale au solicitat o dezbatere la scară mondială cu privire la structurile bancare și modelele de afaceri din sectorul bancar. Ținând seama de proliferarea inițiativelor de reformă în acest context și în vederea evitării suprapunerilor sau a măsurilor incompatibile care ar putea afecta băncile active pe plan internațional, în cadrul ultimului summit de la Sankt Petersburg, liderii G 20 au invitat Consiliul pentru Stabilitate Financiară să evalueze consecvența transfrontalieră și implicațiile reformelor bancare structurale asupra stabilității financiare la nivel mondial. Prezenta propunere ia act de eforturile incipiente de coordonare internațională și recunoaște necesitatea de a împiedica apariția oportunităților de arbitraj de reglementare.

Prezenta propunere este însoțită de o propunere de care se leagă în mod direct, menită să abordeze un alt canal de contagiune financiară - și anume interconectarea dintre participanții pe piață, inclusiv băncile de importanță sistemică, prin intermediul legăturilor de tranzacționare opace în cadrul operațiunilor de finanțare prin instrumente financiare. Cartea verde privind sistemul bancar paralel, prezentată de Comisie la 19 martie 2012[6], recunoaște că orice înăsprire a reglementării bancare ar putea reorienta o parte substanțială a activităților bancare dincolo de granițele sistemului bancar tradițional, către „sistemul bancar paralel" („*shadow banking*"), definit ca „sistemul de intermediere a creditelor care implică entități și activități din afara sistemului bancar clasic"[7]. La 20 noiembrie 2012, Parlamentul European a adoptat o rezoluție privind sistemul bancar paralel[8] în care a subliniat necesitatea de a asigura o mai mare transparență în ceea ce privește structura și activitățile instituțiilor financiare, precum și necesitatea ca autoritățile de supraveghere să cunoască nivelul activităților bancare paralele, cum ar fi acordurile de răscumpărare și darea cu împrumut de titluri de valoare. La 4 septembrie 2013, Comisia a subliniat în Comunicarea sa privind sistemul bancar paralel[9] că îmbunătățirea transparenței operațiunilor de finanțare prin instrumente financiare, cum ar fi acordurile de răscumpărare și darea cu împrumut de titluri de valoare, alte tranzacții echivalente și reipotecarea, va fi esențială pentru monitorizarea riscurilor asociate interconectării, îndatorării excesive și comportamentelor prociclice.

Restul expunerii de motive se limitează la o trecere în revistă a prezentei propuneri referitoare la separarea structurală a instituțiilor de credit.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

Părțile interesate au fost consultate cu mai multe ocazii. HLEG s-a întâlnit cu diverse părți interesate pe durata mandatului său și a organizat o consultare publică adresată băncilor,

---

6 COM(2012) 102 final, http://ec.europa.eu/internal_market/bank/docs/shadow/green-paper_ro.pdf

7 Această definiție a fost elaborată în Raportul CSF din 27 octombrie 2011 în legătură cu înăsprirea supravegherii și reglementării sistemului bancar paralel, http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_111027a.pdf

8 P 7_TA (2012) 0427, http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2012-0427&language=RO

9 Comunicare a Comisiei către Consiliu și Parlamentul European - Sistemul bancar paralel – abordarea noilor surse de risc din sectorul financiar, COM(2013) 614 final.

clienților corporativi și clienților de retail și asociațiilor acestora.[10] De asemenea, în octombrie 2012 Comisia a organizat o consultare publică a părților interesate[11]. Reforma structurală bancară și necesitatea unei acțiuni coordonate la nivelul UE a făcut, de asemenea, obiectul unor discuții cu statele membre.

În cursul pregătirii evaluării impactului, Comisia a organizat încă o consultare publică a părților interesate în primăvara anului 2013, invitând băncile să modelizeze impactul diferitelor tipuri de opțiuni de reformă structurală.[12] Cele 500 de răspunsuri la consultare au subliniat diviziunile dintre bănci, pe de o parte, și consumatori și instituțiile financiare nebancare, pe de altă parte. Primele s-au pronunțat, într-o măsură covârșitoare, împotriva separării structurale, în timp ce ultimele au fost, în mare măsură, în favoarea acesteia. Punctele de vedere ale altor categorii au fost mai echilibrate.

În martie 2013 a fost înființat un grup de coordonare interservicii privind reforma structurală bancară, din acesta făcând parte reprezentanți ai direcțiilor generale COMP, ECFIN, EMPL, ENTR, JUST, MARKT, SG, SJ, TAXUD și ai JRC. Acest grup de coordonare interservicii s-a reunit în martie, aprilie și septembrie 2013 și a sprijinit activitatea de redactare a evaluării impactului.

Proiectul de evaluare a impactului a fost prezentat Comitetului de evaluare a impactului din cadrul Comisiei la data de 19 septembrie 2013 și a fost discutat cu Comitetul de evaluare a impactului la 16 octombrie 2013. Comitetul de evaluare a impactului a formulat recomandări de îmbunătățire la 18 octombrie 2013. Principalele recomandări erau: (i) îmbunătățirea descrierii problemei și a scenariului de referință; (ii) o mai bună descriere și explicare a opțiunilor de reformă; (iii) o mai bună evaluare a impactului și o mai bună demonstrare a eficacității opțiunilor de reformă reținute; (iv) o mai bună prezentare a opiniilor părților interesate; și (v) adăugarea unui glosar. La 18 decembrie 2013 serviciile Comisiei au prezentat o evaluare a impactului revizuită, împreună cu un document separat în care explicau Comitetului de evaluare a impactului modul în care fuseseră incluse recomandările formulate de acesta. Comitetul de evaluare a impactului a emis un aviz pozitiv la 15 ianuarie 2014, formulând în același timp recomandări pentru îmbunătățiri suplimentare și solicitând, în special, consolidarea analizei justificării măsurilor propuse, a opțiunilor de reformă alternative, a impactului și a opiniilor părților interesate cu privire la măsurile de transparență care nu fuseseră introduse decât în prezentarea variantei finale a evaluării impactului. Comitetul de evaluare a impactului a recomandat, de asemenea, îmbunătățirea în continuare a prezentării opțiunilor de reformă structurală și a evaluării impactului și a eficacității opțiunilor de reformă reținute. Versiunea finală a evaluării impactului a extins în mod semnificativ analiza măsurilor de reformă privind transparența și a oferit mai multe detalii cu privire la celelalte două recomandări ale Comitetului de evaluare a impactului.

În ceea ce privește costurile și beneficiile globale ale prezentei propuneri, evaluarea impactului efectuată în contextul prezentei propuneri a făcut obiectul analizei calitative și al

---

[10] Consultare organizată de HLEG privind reformarea structurii sectorului bancar al UE, mai-iunie 2012. http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2012/banking_sector_en.htm. HLEG a primit 83 de răspunsuri, din care marea majoritate au fost de la bănci și alte instituții financiare, urmate de clienții de retail și asociațiile acestora și, în sfârșit, de clienții corporativi.

[11] Consultare privind recomandările HLEG referitoare la structura sectorului bancar al UE, http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2012/hleg-banking_en.htm. Din cele 89 de răspunsuri primite, aproape jumătate au provenit din sectorul bancar.

[12] „Consultare lansată de Comisie privind reformele structurale din sectorul bancar”, http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2013/banking-structural-reform/index_en.htm. Serviciile Comisiei au primit mai mult de 500 de răspunsuri. Acestea au venit de la bănci și alte instituții financiare, clienți corporativi, investitori, autorități publice, asociații ale consumatorilor și persoane fizice - răspunsuri de la persoane fizice (439) și de la asociațiile de consumatori (11).

modelizării cantitative. Evaluarea impactului a concluzionat că subvențiile implicite sunt semnificative, cu toate că depind de dimensiunea băncii și de gradul de interconectare a băncii. Ținând cont în mod corespunzător de beneficiile clare rezultate din diversitatea modelelor bancare din Europa, prezenta propunere intenționează să se asigure că este menținut echilibrul fragil dintre prevenirea riscurilor sistemice și finanțarea creșterii economice sustenabile.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

3.1. Temeiul juridic și subsidiaritatea

Temeiul juridic al prezentului regulament îl constituie articolul 114 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene („TFUE”), care permite adoptarea de măsuri privind apropierea dispozițiilor de drept intern care vizează instituirea și buna funcționare a pieței interne.

Normele uniforme privind structurile băncilor vor spori stabilitatea financiară în cadrul Uniunii, vor permite o mai bună integrare a piețelor financiare, vor facilita rezoluția și redresarea ordonată a grupului, vor îmbunătăți furnizarea transfrontalieră de servicii și stabilirea în alte state membre, vor reduce denaturările concurenței și vor preveni arbitrajul de reglementare.

Unele state membre au propus sau au adoptat măsuri de reformă structurală pentru sistemele lor bancare naționale. Legislațiile naționale divergente, care nu urmăresc aceleași obiective de politică într-un mod care să fie compatibil și echivalent cu mecanismele avute în vedere de prezentul regulament, sporesc riscul ca circulația capitalurilor și deciziile de investiții să fie denaturate. Fără o abordare la nivelul Uniunii, băncile vor fi obligate să își adapteze structura și modul de funcționare în funcție de granițele naționale, ceea ce va spori complexitatea băncilor și gradul de fragmentare.

Legislațiile naționale divergente ar submina, de asemenea, eforturile de a realiza un cadru de reglementare unic, aplicabil pe întreg teritoriul pieței interne, precum și crearea unei veritabile uniuni bancare, deoarece ar avea ca efect limitarea eficacității mecanismului unic de supraveghere („MUS”)[13] și a viitorului mecanism unic de rezoluție („MUR”).[14] De asemenea, legislațiile divergente fac ca gestionarea instituțiilor transfrontaliere să fie mai dificilă și mai costisitoare.

Armonizarea la nivelul Uniunii Europene prevăzută în prezentul regulament poate să garanteze că grupurile bancare din Uniune, dintre care multe funcționează în mai multe state membre, sunt reglementate de un cadru comun de cerințe structurale, asigurând astfel condiții de concurență echitabilă, reducând complexitatea cadrului de reglementare, evitând costurile de conformare nejustificate pentru activitățile transfrontaliere, promovând o mai bună integrare pe piața Uniunii și contribuind la eliminarea posibilităților de arbitraj de reglementare.

În acord cu obiectivul de a contribui la buna funcționare a pieței interne, un stat membru care a adoptat anterior acte legislative ce interzic instituțiilor de credit care acceptă depozite de la persoane fizice și IMM-uri să se implice în tranzacționarea de investiții pe cont propriu și să dețină active în vederea tranzacționării poate solicita Comisiei să acorde o derogare de la dispozițiile stabilite în capitolul III („separarea anumitor activități de tranzacționare”) pentru o

[13] Instituit prin adoptarea Regulamentului (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

[14] Instituit prin adoptarea [MUR].

instituție de credit care intră sub incidența legislației naționale compatibile cu dispozițiile din capitolul respectiv. Această opțiune ar permite statelor membre despre care se constată că au pus deja în aplicare măsuri „superechivalente” să evite alinierea costisitoare a unor dispoziții eficace deja existente la dispozițiile în cauză. Pentru a se garanta că impactul legislației naționale nu pune în pericol scopul sau funcționarea pieței interne, obiectivele stabilite de legislația națională trebuie să fie aceleași cu cele prevăzute în prezenta propunere, iar mecanismele naționale de ordin juridic, de supraveghere și de asigurare a respectării legislației trebuie să garanteze că instituția de credit respectă cerințe obligatorii din punct de vedere juridic care sunt compatibile cu prezentul regulament.

Prezenta propunere ține seama în mod corespunzător de evoluția rapidă a piețelor financiare și a inovării în domeniul financiar, precum și de evoluția cadrelor de reglementare și de supraveghere de la nivelul Uniunii. Pentru a asigura supravegherea eficace și coerentă și dezvoltarea cadrului unic de reglementare în domeniul bancar, prezenta propunere prevede un rol important pentru Autoritatea Bancară Europeană („ABE”). ABE va fi consultată de către autoritățile competente la luarea anumitor decizii, astfel cum se prevede în prezenta propunere, va pregăti proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare și va înainta rapoarte către Comisie. Acest lucru este deosebit de important în situațiile descrise la articolele 9, 10, 13 și 21.

3.2. Proporționalitatea

În temeiul principiului proporționalității prevăzut la articolul 5 din TUE, conținutul și forma măsurilor Uniunii nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor tratatelor.

Regulamentul propus interzice instituțiilor de credit și grupurilor bancare mari din Uniune să desfășoare activități de tranzacționare pe cont propriu și anumite activități conexe.

Separarea structurilor de proprietate are potențialul de a fi cel mai eficace instrument de reformă structurală în ceea ce privește realizarea obiectivelor specifice de a facilita rezoluția și a limita hazardul moral, conflictele de interese și alocarea neadecvată a capitalului și a resurselor. Beneficiile potențiale ale interzicerii activităților de tranzacționare în nume propriu ar fi deosebit de puternice în ceea ce privește diminuarea riscurilor, a complexității, a interconectării și a conflictelor de interese. Cu toate acestea, având în vedere provocările rezultate din dificultatea de a distinge între tranzacționarea pe cont propriu și alte activități de tranzacționare similare, în special activitățile de formare a pieței, o definiție restrictivă a activităților care fac obiectul interdicției susține proporționalitatea acestei măsuri. Excluderea băncilor mai mici din domeniul de aplicare al interdicției este justificată de efectele disproporționate pe care o astfel de interdicție le-ar putea implica în cazul băncilor în cauză dacă acestea ar fi obligate să cesioneze anumite părți din portofoliile lor.

De asemenea, propunerea de regulament impune ca autoritatea competentă să efectueze o analiză sistematică a anumitor activități - și anume activitățile de formare a pieței, investițiile în securitizare sau sponsorizarea securitizării și tranzacționarea anumitor instrumente financiare derivate. Acestea au fost identificate ca fiind activități care prezintă cel mai mare risc ca activitățile de tranzacționare pe cont propriu să fie efectuate cu încălcarea interdicției și care ar putea antrena riscuri pentru stabilitatea instituției de credit principale și a sistemul financiar al Uniunii. Autorității competente i se acordă prerogativa de a impune separarea. Această prerogativă de a impune separarea nu constituie o măsură generală: dimpotrivă, autoritatea competentă are dreptul de a-și exercita puterea de apreciere, pe baza unui set de indicatori armonizați. Autoritatea competentă este obligată să pună în aplicare separarea numai în anumite circumstanțe, în care riscurile depășesc anumite niveluri care urmează să fie definite pe baza indicatorilor armonizați. Această abordare este considerată proporțională,

deoarece separarea este impusă numai în anumite condiții și în urma unei examinări aprofundate a impactului activităților respective asupra profilului de risc și asupra comportamentului instituției de credit principale.

Regulamentul propus se adresează instituțiilor de credit și grupurilor bancare mari. Având în vedere că obiectivul principal al propunerii este de a contracara riscurile sistemice reziduale din sistemul financiar al Uniunii, extinderea măsurilor propunerii la toate instituțiile de credit ar fi disproporționată și ar putea conduce la costuri nejustificate, în special pentru instituțiile de credit mai mici.

Instituțiile de credit care se situează sub pragurile din propunerea de regulament nu sunt supuse măsurilor structurale prevăzute. Acest lucru implică faptul că statele membre sau autoritățile competente pot decide să impună măsuri similare și instituțiilor de credit mai mici.

Propunerea de regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul la protecția datelor cu caracter personal, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul de proprietate, dreptul la o cale de atac eficace și la un proces echitabil și trebuie să fie pusă în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii.

3.3. Explicarea detaliată a propunerii

Prezenta secțiune expune pe scurt principalele elemente ale acestui regulament.

3.3.1. Obiective și obiectul separării structurale

Regulamentul propus are ca scop consolidarea stabilității financiare în Uniune, prin intermediul reformei structurale a băncilor de mari dimensiuni, completând astfel reformele de reglementare financiară deja întreprinse la nivelul Uniunii. Articolul 1 prezintă scopul și obiectivele care stau la baza reformei.

Articolul 2 prezintă obiectul, care este de a stabili norme referitoare la modificările structurale ale băncilor TBTF prin impunerea unei interdicții la adresa activităților de tranzacționare pe cont propriu și separarea potențială a anumitor activități de tranzacționare.

3.3.2. Domeniu de aplicare

Articolul 3 prevede că regulamentul propus se aplică băncilor care îndeplinesc anumite criterii și depășesc anumite praguri.

(1) Cerințele li se aplică băncilor europene care sunt identificate ca fiind de importanță sistemică globală.

(2) Cerințele li se aplică băncilor care depășesc următoarele praguri pentru trei ani consecutiv: (a) activele totale ale băncii depășesc 30 de miliarde EUR;[15] și (b) totalul activelor și datoriilor deținute în vederea tranzacționării ale băncii depășește 70 miliarde EUR, adică 10 % din totalul activelor acesteia.

Articolele 22 și 23 prevăd detalii suplimentare privind modul în care ar trebui calculate „activitățile de tranzacționare” (în scopul analizei realizate de autoritatea competentă care poate conduce la separarea de instituția de credit). Având în vedere că reforma structurală bancară are în prim plan activitățile bancare, articolul 23 alineatul (2) prevede că, în cazul conglomeratelor financiare, activitățile de asigurare și întreprinderile nefinanciare nu trebuie să fie incluse în calcul.

Regulamentul propus li se va aplica instituțiilor de credit din Uniune și societăților-mamă ale acestora cu sediul în UE, filialelor și sucursalelor acestora, inclusiv din țările terțe. De

[15] Acesta este pragul pentru „instituții semnificative” întrebuințat în Regulamentul (UE) nr. 1024/2013.

asemenea, regulamentul li se va aplica și filialelor și sucursalelor din Uniune ale băncilor stabilite în țări terțe. Un domeniu de aplicare atât de larg este justificat prin necesitatea de a asigura condiții de concurență echitabile și de a evita transferul de activități în afara Uniunii pentru a eluda aceste cerințe. Cu toate acestea, filialele străine ale băncilor din Uniune și sucursalele din UE ale băncilor străine ar putea fi exceptate dacă fac obiectul unor norme de separare echivalente (articolele 4 și 27). Articolul 4 alineatul (2) prevede o altă potențială exceptare: autorităților de supraveghere li s-a acordat prerogativa de a excepta de la separare filialele străine ale grupurilor cu o structură geografică descentralizată autonomă care aplică o strategie de rezoluție „cu puncte de intrare multiple".

Prin aplicarea cerinței de separare întregului grup de întreprinderi, indiferent de poziționarea geografică, posibilitatea ca băncile să eludeze separarea prin amplasarea anumitor activități în afara Uniunii este eliminată. Mai mult, prin completarea acoperirii teritoriale largi cu un regim de echivalență dintr-o țară terță, eventualele preocupări extrateritoriale ale jurisdicțiilor țărilor terțe sunt eliminate. Prin obligarea băncilor străine să își separe activitățile din Uniune, sunt asigurate și condiții de concurență echitabile în cadrul pieței interne și, prin urmare, riscul de concurență neloială este redus la minimum.

3.3.3. Interzicerea activităților de tranzacționare pe cont propriu (capitolul II)

Articolul 6 alineatul (1) din propunerea de regulament prevede că o instituție de credit și entitățile din cadrul aceluiași grup nu trebuie să se angajeze în activități de tranzacționare în nume propriu cu instrumente financiare și mărfuri. Deși există puține date coerente la nivelul Uniunii în ceea ce privește diferitele activități bancare, informațiile disponibile sugerează că activitățile de tranzacționare pe cont propriu reprezintă o parte limitată din bilanțurile băncilor.[16] Cu toate acestea, aceleași informații evidențiază și faptul că astfel de tranzacții au fost semnificative înainte de criză și, în lipsa unor intervenții de reglementare, nu există nicio garanție că nu se vor extinde din nou în viitor.

Activitatea de tranzacționare pe cont propriu este dificil de definit și de deosebit de activitatea de formare a pieței. În conformitate cu articolul 5 alineatul (4), care definește activitățile de tranzacționare pe cont propriu în sens restrâns, activitățile birourilor, ale unităților, ale diviziunilor sau ale comercianților persoane fizice care se consacră în mod specific dobândirii de poziții pentru obținerea unui profit în contul propriu, fără nicio legătură cu activitatea în numele clienților sau cu acoperirea riscului entității, ar fi interzise.

Articolul 6 alineatul (2) precizează că, în cazul în care instituțiile de credit care intră în domeniul de aplicare al propunerii de regulament, astfel cum este stabilit la articolele 3 și 4, gestionează structuri speciale pentru cumpărarea și vânzarea de instrumente ale pieței monetare în sensul de gestiune a trezoreriei, acestea nu sunt acoperite de prezenta interdicție. Activitățile de tranzacționare a obligațiunilor guvernamentale din Uniune sunt, de asemenea, exceptate de la aplicarea interdicției [articolul 6 alineatul (2) litera (a)] pentru a preveni posibilele consecințe negative pe aceste piețe esențiale. Această exceptare o reflectă pe cea prevăzută pentru tranzacționarea de obligațiuni guvernamentale în legătură cu evaluarea activităților [articolul 8 alineatul (2)].

Cu toate că, în principiu, o interdicție privind activitatea de tranzacționare pe cont propriu ar putea să se extindă la toate băncile, se propune ca interdicția să se aplice numai băncilor prevăzute la articolul 3. Pentru a evita ca băncile să se sustragă interdicției, de exemplu prin deținerea de fonduri speculative sau prin investiții în astfel de fonduri, articolul 6 alineatul (1) litera (b) prevede că băncilor cărora li se aplică interdicția privind activitățile de tranzacționare pe cont propriu li se interzic și investițiile în fonduri de hedging sau deținerea

[16] A se vedea anexa 6 la evaluarea impactului.

de acțiuni în astfel de fonduri (sau de certificate/instrumente derivate asociate acestora) sau în entități care desfășoară activități de tranzacționare pe cont propriu sau care sponsorizează fonduri de hedging. Fondurile de tip închis care nu utilizează efectul de levier - în principal fondurile de investiții în societăți necotate, fondurile cu capital de risc și fondurile de antreprenoriat social - sunt exceptate de la această interdicție, având în vedere rolul acestora în susținerea finanțării economiei reale [articolul 6 alineatul (3)]. Instituțiile de credit cărora li se adresează aceste interdicții vor fi în măsură să continue să ofere servicii bancare/servicii de custodie fondurilor de hedging.

3.3.4. Potențiala separare a anumitor activități de tranzacționare (capitolul III)

Băncile realizează o serie de alte activități bancare de tranzacționare și de investiții, inclusiv activități de formare a pieței, acordarea de împrumuturi către fonduri cu capital de risc și fonduri de investiții în societăți necotate, investiții în securitizări riscante și sponsorizarea acestora, vânzări de instrumente financiare derivate și tranzacționarea acestora etc. Decizia de a permite grupurilor bancare să se implice în continuare în aceste alte activități este la latitudinea autorității competente, care va fi obligată să analizeze activitățile de tranzacționare și va avea competența (precum și obligația, în anumite circumstanțe,) de a separa un subgrup de activități (activități de formare a pieței, securitizări riscante, instrumente financiare derivate complexe) dacă se depășesc anumiți indicatori. Se urmărește astfel evitarea riscului ca băncile să eludeze interdicția de la articolul 6 implicându-se în activități ascunse de tranzacționare pe cont propriu și ca activitățile de tranzacționare neinterzise să devină prea semnificative sau să fie caracterizate de un efect de levier foarte ridicat. Principiul fundamental al regulamentului propus este că „entitățile care atrag depozite” din cadrul grupurilor bancare pot desfășura aceste activități doar atât timp cât autoritatea competentă nu decide că acestea trebuie să se desfășoare în cadrul unei „entități de tranzacționare” distincte.

3.3.4.1. Domeniul de aplicare al activităților care fac obiectul separării

Articolul 8 definește activitățile de tranzacționare la modul general, precizând că acestea înseamnă alte activități decât atragerea de depozite eligibile pentru asigurarea depozitelor, acordarea de împrumuturi sau realizarea de servicii de plăți de mică valoare, precum și o serie de alte activități. Articolul 8 alineatul (2) exceptează și obligațiunile suverane din Uniune de la obligația de analiză și de la prerogativa de separare. O astfel de exceptare este în concordanță cu practica actuală a ponderilor de risc zero din regulamentul și directiva privind cerințele de capital[17] („CRR”/„CRDIV”). Cu toate acestea, articolul 8 alineatul (3) prevede că Comisia poate să extindă, prin acte delegate, domeniul de aplicare a exceptării astfel încât să cuprindă și obligațiuni suverane din afara Uniunii, dacă acestea respectă anumite condiții.

3.3.4.2. Obligația de a analiza activitățile

Regulamentul propus va obliga autoritatea competentă să analizeze activitățile de tranzacționare ale băncilor care depășesc pragurile, printre care mai ales trei activități care fie sunt deosebit de apropiate de activitățile de tranzacționare pe cont propriu și, prin urmare, susceptibile de a cuprinde activități ascunse de tranzacționare pe cont propriu (activitățile de formare a pieței), fie au jucat un rol-cheie în cursul crizei financiare (de exemplu, investițiile în securitizări riscante și activitățile de sponsorizare a acestora și tranzacționarea instrumentelor derivate, altele decât cele care sunt în mod special autorizate pentru

[17] Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1. Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, JO L 176, 27.6.2013, p. 338.

gestionarea prudentă a riscurilor). Autoritățile competente vor evalua aceste activități din perspectiva anumitor indicatori care urmează să fie ajustați folosind datele de supraveghere disponibile. Indicatorii descriu dimensiunea relativă, gradul de îndatorare, complexitatea, profitabilitatea, riscul de piață asociat, precum și interconectarea [articolul 9 alineatul (2)]. Pentru a se asigura că acești indicatori sunt măsurați și aplicați în mod consecvent, articolul 9 alineatul (4) încredințează ABE sarcina de a elabora un standard tehnic de punere în aplicare cu caracter obligatoriu, care urmează să fie adoptat de către Comisie.

3.3.4.3. Prerogativa de separare

Articolul 10 alineatul (1) prevede că autoritățile competente trebuie să impună separarea în cazul în care se constată că activitățile de tranzacționare ale băncilor (activitățile de formare a pieței, investițiile în securitizări riscante și sponsorizarea acestora, precum și tranzacțiile cu anumite instrumente financiare derivate) și riscurile asociate depășesc anumite praguri și îndeplinesc anumite condiții legate de indicatori. Dacă banca demonstrează, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător, că activitățile respective nu pun în pericol stabilitatea financiară a Uniunii, având în vedere obiectivele regulamentului propus, autoritatea competentă poate decide să nu impună separarea.

Articolul 10 alineatul (2) precizează că o autoritate competentă poate solicita separarea unei anumite activități de tranzacționare în cazul în care consideră că activitatea în cauză amenință stabilitatea financiară a băncii sau a Uniunii, având în vedere obiectivele regulamentului propus.

Autoritatea competentă ar trebui să consulte ABE înainte de a lua deciziile menționate la articolul 10 și ar trebui să transmită ABE decizia sa finală.

Articolul 10 alineatul (5) împuternicește Comisia să adopte un act delegat care să specifice nivelul care nu trebuie depășit pentru fiecare indicator, precum și condițiile necesare, printre care și numărul de indicatori care trebuie depășiți, pentru ca separarea să se aplice. În plus, Comisia va fi împuternicită să precizeze ce tip de securitizare se consideră că nu reprezintă o amenințare la adresa stabilității financiare în conformitate cu o listă de criterii și, prin urmare, ar putea fi efectuată de către o instituție de credit principală.

3.3.4.4. Gestionarea riscurilor proprii ale băncilor („gestiunea trezoreriei”)

În cazul în care separarea suplimentară se materializează, articolul 11 alineatul (1) clarifică faptul că banca ce acceptă depozite are în continuare dreptul să își gestioneze propriul său risc. Cu toate acestea, deoarece gestionarea trezoreriei ar putea conduce la activități de tranzacționare pe cont propriu și dat fiind faptul că gestionarea lichidităților presupune asumarea anumitor poziții speculative, aceasta ar trebui să fie asociată cu anumite garanții.

3.3.4.5. Furnizarea de servicii de gestionare a riscurilor către clienți

Articolul 12 clarifică faptul că instituția de credit principală este în continuare în măsură să vândă anumite produse de gestionare a riscurilor (și anume, instrumente financiare derivate) către clienți din afara sferei financiare sau bancare. Cu toate acestea, vânzarea de instrumente financiare derivate către clienți expune banca mai multor riscuri, care ar putea, mai ales, să facă rezoluția acesteia mai complexă și, prin urmare, aceasta va face obiectul unor grade diferite de garanții și control. Pentru a contracara aceste riscuri, se afirmă că instrumentele financiare derivate pe rata dobânzii, cursul de schimb, credit, certificate de emisii și mărfuri care sunt eligibile pentru compensare de către o contraparte centrală pot fi vândute de către instituția de credit principală clienților săi nefinanciari, întreprinderilor de asigurare și instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale, dar numai pentru a acoperi riscul ratei dobânzii, riscul de schimb valutar și riscul de credit, riscul de marfă și riscul certificatelor de emisii și sub rezerva plafoanelor care limitează riscul de poziție rezultat. Recunoașterea

anumitor instrumente financiare derivate încurajează și mai mult băncile să standardizeze instrumentele financiare derivate în cauză și este, prin urmare, conformă cu obiectivele de politică din Regulamentul privind infrastructura pieței europene (EMIR).[18]

3.3.4.6. Norme privind separarea activităților de tranzacționare

În cazul în care autoritățile competente impun separarea activităților de tranzacționare de mai sus, iar activitățile respective vor rămâne în cadrul aceluiași grup bancar, atunci acestea vor trebui să fie transferate către o entitate juridică distinctă (o „entitate de tranzacționare"). Legăturile juridice, economice, în materie de guvernanță și operaționale ale entității respective cu restul grupului ar trebui să fie rupte pentru a garanta separarea efectivă. Articolul 13 alineatul (3) prevede că, în cazul în care se produce separarea, grupul trebuie să fie organizat în subgrupuri omogene funcționale constituite, pe de o parte, de instituțiile de credit principale și, pe altă parte, de entitățile de tranzacționare. Articolul 13 alineatele (5) - (13) din regulament precizează condițiile care se vor aplica pentru a asigura o separare fermă din punct de vedere juridic, economic, operațional și din punctul de vedere al guvernanței. După separare, cerințele prudențiale prezentate la articolele respective ar trebui să se aplice, pe bază individuală sau subconsolidată, subgrupurilor respective.

În plus, articolul 13 alineatul (11) prevede derogări de la CRR în ceea ce privește renunțarea la anumite cerințe pentru a se asigura că cerințele prudențiale (privind fondurile proprii, lichiditatea, divulgarea) se aplică pe bază subconsolidată respectivelor subgrupuri. Grupurile care se califică drept societăți mutuale, cooperative, instituții de economii sau entități similare se angajează în activități de tranzacționare riscante și, prin urmare, fac obiectul cerințelor din prezenta propunere. Cu toate acestea, instituțiile respective au o structură de proprietate și o structură economică foarte bine definite și joacă un rol important în finanțarea economiei locale și regionale. Impunerea unora dintre normele legate de separare ar putea necesita modificarea în profunzime a organizării structurale a acestor entități. Acest lucru ar putea fi disproporționat față de beneficiile aduse în cazul în care s-ar solicita ca aceste entități să își schimbe complet identitatea corporativă. Astfel, autoritatea competentă ar putea decide să permită instituțiilor de credit principale, care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 49 alineatul (3) litera (a) sau (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, să dețină instrumente de capital sau drepturi de vot într-o entitate de tranzacționare dacă autoritatea competentă consideră că deținerea unor astfel de instrumente de capital sau drepturi de vot este indispensabilă funcționării grupului și că s-au luat suficiente măsuri pentru a diminua riscurile relevante în mod corespunzător.

Un alt element fundamental al separării economice dintre instituția de credit principală și entitatea de tranzacționare sunt restricțiile legate de expunerile mari. În consecință, articolele 14-17 stabilesc norme în acest sens. Aceste norme se referă la limitele aplicabile atât intragrup, cât și în afara grupului, atât expunerilor mari la nivel individual, cât și celor agregate.

3.3.4.7. Planul de separare

Separarea efectivă a activităților de tranzacționare va fi precedată de o obligație pentru băncile relevante de a transmite un „plan de separare" autorităților competente. Articolul 18 prevede că acest plan trebuie să fie aprobat de către autoritatea competentă, aceasta având posibilitatea de a impune modificarea planului, după caz, sau de a elabora propriul plan de separare în cazul lipsei de acțiune din partea băncii relevante.

[18] Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

3.3.4.8. Cooperarea între autoritățile competente și autoritățile de rezoluție

BRRD prevede că autoritățile de rezoluție pot ca, în cadrul planificării rezoluției, să impună băncilor să realizeze schimbări structurale (de exemplu, ale structurii lor juridice și organizaționale), dacă autoritatea de rezoluție consideră că este necesar să se abordeze obstacolele care împiedică rezoluția efectivă. Cu toate că regulamentul propus abordează o gamă mai largă de obiective în afară de rezoluție, este necesar să se asigure că autoritățile respective stabilesc legături între ele. În consecință, articolul 19 prevede că, în cazul în care o autoritate competentă decide să impună separarea, aceasta trebuie să notifice autoritățile de rezoluție [articolul 19 alineatul (1)] și să ia în considerare orice evaluare deja existentă sau în curs de desfășurare a posibilității de rezoluție efectuată de autoritățile de rezoluție în conformitate cu articolele 13 și 13a din BRRD. De asemenea, autoritatea de soluționare trebuie să ia în considerare notificarea unei decizii de separare luate de către o autoritate competentă atunci când evaluează posibilitatea de rezoluție a unei instituții.

3.3.4.9. Activități interzise pentru entitatea de tranzacționare

Articolul 20 prevede că există anumite activități pe care entitatea de tranzacționare nu le poate efectua. Acestea sunt atragerea de depozite eligibile pentru protecție în sistemele de garantare a depozitelor și furnizarea de servicii de plată de mică valoare, astfel cum sunt definite în cadrul directivei privind serviciile de plată.[19]

3.3.4.10. Derogare

În timp ce regulamentul propus stabilește norme uniforme cu privire la scopul, obiectivele și instrumentele de reformă structurală a băncilor în cadrul pieței interne, articolul 21 permite o posibilă derogare de la cerințele de separare din capitolul III pentru instituțiile de credit care intră sub incidența legislației naționale care are un efect echivalent cu dispozițiile din capitolul III al propunerii. Această derogare va fi acordată de Comisie la cererea statului membru în cauză, după ce statul membru a obținut un aviz pozitiv din partea autorității competente responsabile de supravegherea băncilor pentru care s-a solicitat derogarea. Pentru a beneficia de derogare, legislația primară națională trebuie să fi fost adoptată înainte de 29 ianuarie 2014 și să îndeplinească criteriile prevăzute la articolul 21 alineatul (1). Acest lucru înseamnă că obiectivul legislației naționale, domeniul de aplicare material al acesteia și dispozițiile referitoare la separarea juridică, economică și a guvernanței entității care atrage depozite trebuie să fie similare cu cele din propunerea de regulament.

3.3.5. Conformare: entități și autorități competente (capitolul V)

Majoritatea băncilor care intră sub incidența articolului 3 își desfășoară activitatea în mai multe țări, atât prin sucursale cât și prin filiale. Acestea sunt supravegheate de mai multe autorități diferite, atât în țara de origine (societatea-mamă, filialele din diferite state membre), cât și în țara-gazdă (sucursalele). Pentru a asigura aplicarea în mod eficace și eficient a reformei structurale la nivel de grup, articolul 26 lasă deciziile finale în ceea ce privește separarea structurală la latitudinea principalei autorități de supraveghere responsabile de grupul consolidat. Aceasta este abordarea aleasă de unele propuneri naționale de reformă. Înainte de a lua o decizie, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să consulte autoritatea de supraveghere din țara de origine a filialelor semnificative ale grupului.

3.3.6. Relații cu țările terțe (capitolul VI)

Articolul 27 prevede adoptarea de acte delegate pentru a recunoaște reformele structurale din țări terțe ca fiind echivalente, în cazul în care acestea îndeplinesc anumite condiții.

[19] Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne (JO L 319, 5.12.2007, p. 1-36).

3.3.7. Măsuri și sancțiuni administrative (capitolul VII)

Capitolul VII reflectă politicile orizontale actuale din sectorul serviciilor financiare în materie de sancțiuni și măsuri. Acesta definește o abordare comună a principalelor încălcări ale regulamentului propus și stabilește sancțiunile și măsurile administrative pe care autoritățile competente ar trebui să fie împuternicite să le aplice în cazul principalelor încălcări.

3.3.8. Raportare și reexaminare (capitolul VIII)

Adoptarea prezentei propuneri ar constitui primul ansamblu de norme de separare structurală aplicabil băncilor la nivelul Uniunii. Prin urmare, este important să se evalueze dacă normele descrise mai sus s-au dovedit a fi o modalitate eficace și eficientă de a atinge scopul și obiectivele reformelor structurale. În acest scop, capitolul final definește o serie de domenii în care Comisia va reexamina cadrul atât în termeni generali, cât și în termeni specifici (articolul 34). De exemplu, reexaminările se vor concentra pe aplicarea de praguri, pe aplicarea și eficacitatea interdicției prevăzute la articolul 6, pe domeniul de aplicare al activităților care fac obiectul reexaminării, precum și pe caracterul adecvat al indicatorilor și aplicarea acestora.

3.3.9. Planificare

În continuare sunt indicate principalele date legate de adoptarea și punerea în aplicare a dispozițiilor esențiale ale prezentei propuneri, presupunând că textul final al regulamentului va fi adoptat de Parlamentul European și de Consiliu până în iunie 2015:

- Comisia adoptă actele delegate necesare pentru punerea în aplicare a dispozițiilor-cheie până la 1 ianuarie 2016;
- lista băncilor vizate de regulament și a celor exceptate este publicată la 1 iulie 2016 și, ulterior, anual;
- interdicția privind activitățile de tranzacționare pe cont propriu intră în vigoare la 1 ianuarie 2017;
- dispozițiile privind separarea activităților de tranzacționare de instituțiile de credit intră în vigoare la 1 iulie 2018.

4. IMPLICAȚII BUGETARE:

Impactul financiar și bugetar al propunerii este indicat în fișa financiară legislativă anexată la prezenta propunere.

2014/0020 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ŞI AL CONSILIULUI

privind măsurile structurale de ameliorare a rezilienței instituțiilor de credit din Uniunea Europeană

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ŞI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European[20], având în vedere avizul Băncii Centrale Europene[21],

după consultarea Autorității Europene pentru Protecția Datelor[22],

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

(1) Sistemul financiar al Uniunii include peste 8 000 de bănci având diferite dimensiuni, structuri corporative și modele de afaceri, dintre care câteva există sub formă de mari grupuri bancare care desfășoară un ansamblu complet de activități. Aceste grupuri cuprind o rețea complexă de entități juridice și relații intragrup. Acestea sunt extrem de conectate între ele prin intermediul primirii și acordării de împrumuturi și prin piețele instrumentelor financiare derivate. Impactul unor eventuale falimente bancare ale acestor mari bănci poate fi extrem de vast și de semnificativ.

(2) Criza financiară a demonstrat caracterul interconectat al băncilor din Uniune și riscul aferent pentru sistemul financiar. În consecință, până în prezent rezoluția a reprezentat o provocare, implicând întregi grupuri bancare, iar nu doar părțile neviabile, și s-a bazat în mod semnificativ pe sprijin public.

(3) De la declanșarea crizei financiare, Uniunea și statele sale membre au întreprins o revizuire fundamentală a reglementării și supravegherii bancare, care a inclus primii pași către o uniune bancară. Având în vedere profunzimea crizei financiare și necesitatea de a se asigura că toate băncile pot fi supuse rezoluției, a fost necesar să se stabilească dacă sunt necesare mai multe măsuri pentru a reduce și mai mult probabilitatea și impactul falimentului băncilor celor mai mari și mai complexe. Un grup de experți la nivel înalt („HLEG”) prezidat de Erkki Liikanen a fost mandatat în acest scop. HLEG a recomandat, pentru băncile cele mai mari și mai complexe,

[20] JO C , , p. .
[21] JO C […], […], p. […].
[22] JO C […], […], p. […].

separarea obligatorie a activităților de tranzacționare pe cont propriu și a altor activități de tranzacționare cu grad ridicat de risc într-o entitate juridică distinctă din cadrul grupului bancar.

(4) Agenda reformei de reglementare bancară în curs va crește în mod semnificativ atât reziliența băncilor individuale, cât și a sectorului bancar în ansamblul său. Cu toate acestea, există în continuare un subgrup limitat compus din cele mai mari și mai complexe grupuri bancare din Uniune care sunt prea mari pentru a fi lăsate să eșueze, prea mari pentru a fi salvate și prea complexe pentru a fi gestionate, supravegheate și supuse rezoluției. Reforma structurală este, prin urmare, un factor complementar important pentru alte inițiative și măsuri în materie de reglementare, deoarece ar oferi o modalitate de a aborda într-un mod mai direct complexitatea intragrup, subvențiile intragrup și stimulentele care favorizează asumarea unor riscuri excesive. O serie de state membre au adoptat sau au în vedere adoptarea de măsuri prin care să introducă reforme structurale ale sistemelor lor bancare respective.

(5) La 3 iulie 2013, Parlamentul European a invitat Comisia să prevadă o abordare bazată pe principii a reformelor structurale din cadrul sectorului bancar european.

(6) Temeiul juridic al prezentului regulament îl constituie articolul 114 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), care permite adoptarea de măsuri privind apropierea dispozițiilor de drept intern care vizează instituirea și buna funcționare a pieței interne.

(7) Legislațiile naționale divergente care nu urmăresc aceleași obiective de politică într-un mod care să fie compatibil și echivalent cu mecanismele avute în vedere în prezentul regulament cresc riscurile ca deciziile privind circulația capitalurilor luate de participanții la piață să fie afectate, deoarece normele și practicile diferite și neuniforme pot spori în mod semnificativ costurile de funcționare ale instituțiilor de credit care operează la nivel transfrontalier și, prin urmare, pot duce la o alocare mai puțin eficientă a resurselor și a capitalului în comparație cu situația în care circulația capitalurilor este supusă unor norme similare și convergente. Din aceleași motive, normele diferite și divergente vor afecta și deciziile participanților pe piață despre unde și cum să furnizeze servicii financiare transfrontaliere. Normele diferite și divergente pot, de asemenea, să încurajeze în mod neintenționat arbitrajul geografic. Circulația capitalurilor și furnizarea de servicii transfrontaliere sunt elemente esențiale pentru buna funcționare a pieței interne a Uniunii. Fără o abordare la nivelul Uniunii, instituțiile de credit vor fi obligate să își adapteze structura și modul de funcționare în funcție de granițele naționale, ceea ce la va face și mai complexe și va duce la o fragmentare mai pronunțată a pieței interne.

(8) Legislațiile naționale divergente subminează și eforturile de a realiza un cadru unic de reglementare aplicabil în întreaga piață internă. O astfel de evoluție ar avea, de asemenea, efectul de a limita eficacitatea mecanismului unic de supraveghere[23] (MUS), deoarece Banca Centrală Europeană (BCE) ar trebui să aplice un ansamblu de legislații diferite și divergente instituțiilor de credit care se află sub supravegherea sa, ceea ce va spori costurile și complexitatea activității de supraveghere. De asemenea, legislațiile divergente fac ca gestionarea instituțiilor de credit transfrontaliere să fie mai dificilă și mai costisitoare, în special în ceea ce privește asigurarea respectării unor norme divergente și potențial incompatibile. În mod similar, mecanismul unic de

[23] Înființat prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

rezoluție[24] (MUR) ar trebui să asigure rezoluția instituțiilor de credit cărora li se aplică cerințe naționale potențial diferite în ceea ce privește structura lor organizatorică și operațională.

(9) Armonizarea la nivelul Uniunii Europene poate să garanteze că grupurile bancare din Uniune, dintre care multe funcționează în mai multe state membre, sunt reglementate de un cadru comun de cerințe structurale, evitând astfel denaturarea concurenței, reducând complexitatea cadrului de reglementare, evitând costurile de conformare nejustificate pentru activitățile transfrontaliere, promovând o mai bună integrare pe piața Uniunii și contribuind la eliminarea posibilităților de arbitraj de reglementare.

(10) În concordanță cu obiectivele de a contribui la buna funcționare a pieței interne, o instituție de credit ar trebui să poată beneficia de o derogare de la dispozițiile privind separarea anumitor activități de tranzacționare în cazul în care un stat membru a adoptat înainte de 29 ianuarie 2014 legislație primară națională (inclusiv legislație secundară adoptată ulterior) care interzice instituțiilor de credit care acceptă depozite de la persoane fizice și întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri) să se implice în tranzacționarea de investiții pe cont propriu și să dețină active în vederea tranzacționării. Statul membru ar trebui, prin urmare, să aibă dreptul de a solicita Comisiei să acorde o derogare de la dispozițiile privind separarea anumitor activități de tranzacționare pentru o instituție de credit care face obiectul legislației naționale compatibile cu dispozițiile respective. Această derogare ar permite ca statele membre care au adoptat deja legislație primară ale cărei efecte sunt echivalente și compatibile cu prezentul regulament să evite alinierea dispozițiilor eficace deja existente. Pentru a se garanta că impactul legislației naționale, precum și al măsurilor de punere în aplicare ulterioare nu periclitează scopul sau buna funcționare a pieței interne, scopul legislației naționale respective și mecanismele asociate de supraveghere și de asigurare a respectării legislației trebuie să fie în măsură să asigure faptul că instituțiile de credit care acceptă depozite eligibile de la persoane fizice și IMM-uri respectă cerințele obligatorii din punct de vedere juridic care sunt echivalente și compatibile cu dispozițiile prevăzute în prezentul regulament. Autoritatea competentă care supraveghează instituția de credit aflată sub incidența legislației naționale în cauză ar trebui să fie responsabilă de emiterea unui aviz care ar trebui să însoțească cererea de derogare.

(11) În conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului[25], BCE este împuternicită să efectueze sarcini de supraveghere în raport cu schimbările structurale necesare la nivelul instituțiilor de credit pentru a preveni tensiunile financiare sau falimentul în cazul în care sarcinile respective sunt explicit prevăzute de dreptul Uniunii pentru autoritățile competente.

(12) Prezentul regulament vizează diminuarea cazurilor de asumare a unor riscuri excesive și de creștere rapidă a bilanțului, de apariție a unor dificultăți în ceea ce privește rezoluția și monitorizarea, de apariție a unor conflicte de interese, de denaturare a concurenței și de alocare neadecvată a capitalului. Acesta vizează, de asemenea, protejarea instituțiilor care realizează activități care merită o plasă de siguranță publică de pierderile suferite ca urmare a altor activități. Prin urmare, normele ar trebui să contribuie la reorientarea băncilor către rolul lor de bază, axat pe relațiile cu clienții, în

---

[24] Înființat prin [MUR].

[25] Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

serviciul economiei reale și să evite alocarea excesivă a capitalului bancar către activitățile de tranzacționare, în detrimentul creditelor acordate economiei nefinanciare.

(13) Prezentul regulament se va aplica numai instituțiilor de credit și grupurilor ale căror activități de tranzacționare ating pragurile prevăzute în regulament. Acest lucru este conform cu accentul explicit pe subgrupul restrâns al celor mai mari și mai complexe instituții de credit și grupuri care, în ciuda celorlalte acte legislative, rămân prea mari pentru a fi lăsate să eșueze, prea mari pentru a fi salvate și prea complexe pentru a fi gestionate, supravegheate și supuse rezoluției. Dispozițiile prezentului regulament ar trebui, așadar, să se aplice numai acelor instituții de credit și grupuri din Uniune care fie sunt considerate ca fiind de importanță sistemică globală, fie depășesc anumite praguri contabile relative și absolute în ceea ce privește activitatea de tranzacționare sau dimensiunea absolută. Statele membre sau autoritățile competente pot decide să impună măsuri similare și instituțiilor de credit mai mici.

(14) Domeniul de aplicare teritorială a prezentului regulament ar trebui să fie unul larg, pentru a garanta că nu se produc denaturări ale concurenței și că se previne eludarea. Cu toate acestea, dacă filialele deținute de societăți-mamă din Uniune în țări terțe sau sucursalele din UE ale instituțiilor de credit stabilite în țări terțe care intră sub incidența prezentului regulament fac obiectul unor măsuri care, în opinia Comisiei, sunt considerate a avea efect echivalent cu cele prevăzute în prezentul regulament, acestea ar trebui să fie exceptate. Autoritățile competente ar trebui să fie în măsură, de asemenea, să aplice exceptarea filialelor străine ale grupurilor având o societate-mamă în UE dacă acestea sunt autonome și dacă impactul falimentului lor ar avea efecte limitate asupra grupului, în ansamblul său.

(15) Instituțiilor de credit și entităților aparținând aceluiași grup ar trebui să li se interzică cumpărarea și vânzarea de instrumente financiare și de mărfuri pe cont propriu, întrucât această activitate are o valoare adăugată limitată sau nu prezintă nicio valoare adăugată pentru binele public și este, în mod inerent, riscantă.

(16) Este dificil să se facă distincția între activitățile de tranzacționare pe cont propriu și activitățile de formare a pieței. Pentru a depăși această dificultate, interzicerea activităților de tranzacționare pe cont propriu ar trebui să se limiteze la birourile, unitățile, diviziunile sau comercianții persoane fizice care se consacră în mod specific activităților de tranzacționare în cont propriu. Băncile nu ar trebui să se poată sustrage interdicției exploatând entitățile nebancare care se implică în activități de tranzacționare pe cont propriu sau beneficiind de pe urma investițiilor în acestea.

(17) Pentru a se asigura că entitățile supuse interdicției de a desfășura activități de tranzacționare pe cont propriu pot continua să contribuie la finanțarea economiei, acestea ar trebui să aibă dreptul de a investi într-o listă închisă de fonduri. Această listă exhaustivă ar trebui să includă fonduri de investiții alternative (FIA) de tip închis care nu utilizează efectul de levier, fonduri europene cu capital de risc, fonduri europene de antreprenoriat social și fonduri europene de investiții pe termen lung. Pentru a se asigura că aceste fonduri nu pun în pericol viabilitatea și soliditatea financiară a instituțiilor de credit care investesc în acestea, este esențial ca FIA de tip închis care nu utilizează efectul de levier, în care instituțiile de credit pot totuși să investească, să fie gestionate de către administratori FIA care sunt autorizați și supravegheați în conformitate cu dispozițiile relevante ale Directivei 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului[26] și ca respectivele FIA să fie stabilite în Uniune sau, în

[26] Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011

cazul în care nu sunt stabilite în Uniune, să fie comercializate în Uniune în conformitate cu dispozițiile directivei menționate.

(18) Entitățile care fac obiectul interdicției de tranzacționare pe cont propriu ar trebui să aibă dreptul de a utiliza capitalurile proprii pentru a face investiții în cadrul activităților lor de gestiune a trezoreriei. Gestiunea trezoreriei ar trebui să fie o activitate care să vizeze păstrarea valorii capitalurilor proprii, repartizând, totodată, riscul de credit la nivelul mai multor contrapărți și maximizând lichiditatea capitalurilor proprii. În cadrul gestiunii trezoreriei, entitățile supuse interdicției privind activitățile de tranzacționare pe cont propriu nu ar trebui să urmărească obiectivul de a realiza venituri mai mari decât ratele dobânzii de pe piața monetară, folosind ca referință rata de rentabilitate a unei obligațiuni de stat de înaltă calitate cu scadența la trei luni.

(19) Activele echivalente de numerar sunt instrumente care sunt în mod normal negociate pe piața monetară, precum bonurile de trezorerie și obligațiunile municipale, certificatele de depozit, efectele de comerț, accepturile bancare, certificatele, unitățile sau acțiunile pe termen scurt ale fondurilor de piață monetară. În scopul de a interzice vânzarea în lipsă, o instituție de credit ar trebui să dețină active echivalente de numerar înainte de a fi în măsură să vândă aceste active.

(20) Politicile de remunerare care încurajează asumarea de riscuri excesive pot submina administrarea sănătoasă și eficientă a riscurilor în cadrul băncilor. Prin completarea legislației relevante existente a Uniunii în acest domeniu, dispozițiile privind remunerarea ar trebui să contribuie la prevenirea eludării dispozițiilor de interzicere a tranzacțiilor pe cont propriu. În mod similar, acestea ar trebui să limiteze orice activitate reziduală sau ascunsă de tranzacționare în nume propriu desfășurată de către instituțiile de credit principale atunci când realizează gestionarea prudentă a riscurilor.

(21) Organul de conducere al entităților care fac obiectul interdicției privind activitățile de tranzacționare pe cont propriu ar trebui să asigure respectarea acestei interdicții.

(22) În afară de activitățile de tranzacționare pe cont propriu, instituțiile de credit mari desfășoară numeroase alte activități de tranzacționare, cum ar fi activitățile de formare a pieței, emisiunea, investițiile și activitatea de sponsorizare legată de securitizările riscante, precum și structurarea, organizarea sau executarea tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate complexe. Aceste activități de tranzacționare sunt deseori legate de activitatea în numele clienților, dar pot, totuși, să dea naștere unor preocupări. Cu toate acestea, având în vedere natura potențial utilă a activităților menționate, acestea nu ar trebui să facă obiectul unei interdicții directe. În schimb, activitățile de acest fel ar trebui să fie supuse în continuare unei evaluări *ex post* efectuate de către autoritatea competentă și, eventual, unei obligații de separare de restul activităților grupurilor.

(23) În cazul în care, atunci când evaluează activitățile de tranzacționare, autoritatea competentă constată că acestea depășesc anumiți indicatori în ceea ce privește importanța relativă, gradul de îndatorare, complexitatea, profitabilitatea, riscul de piață asociat, precum și interconectarea, aceasta ar trebui să impună separarea lor de instituția de credit principală, cu excepția cazului în care instituția de credit principală poate să dovedească în mod satisfăcător autorității competente că respectivele activități de tranzacționare nu reprezintă o amenințare la adresa stabilității financiare a

---

privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010

instituției de credit principale sau la adresa sistemului financiar al Uniunii în ansamblu, ținând seama de obiectivele stabilite în prezentul regulament.

(24) Există preocupări deosebite în legătură cu activitatea de formare a pieței. Posibilitatea de rezoluție a unei bănci poate fi afectată de prezența activităților de tranzacționare și a stocurilor de instrumente financiare în cadrul unui grup bancar mare, întrucât pozițiile de tranzacționare individuale sunt tratate în același mod într-un proces de rezoluție, indiferent dacă rezultă din formarea de piață determinată de activitatea clienților sau din speculații. În plus, formatorii de piață sunt interconectați cu alte mari grupuri bancare. De asemenea, formatorii de piață pot fi expuși la un risc de contraparte substanțial, iar funcționarea concretă a activității de formare a pieței poate varia în funcție de diferitele instrumente financiare și modele de piață. Prin urmare, în timpul evaluării efectuate de autoritatea competentă ar trebui să se acorde o atenție deosebită acestor activități.

(25) Anumite activități care presupun securitizarea le-au permis instituțiilor de credit să acumuleze rapid riscuri, să concentreze riscurile în sectorul caracterizat printr-un efect de levier ridicat, să intensifice în special recurgerea la datoriile pe termen scurt între intermediarii financiari și să sporească în mod semnificativ interconectarea dintre aceștia. Cu excepția cazului în care securitizarea îndeplinește anumite criterii minime pentru a fi considerată de înaltă calitate, instituțiile de credit continuă să fie expuse unui risc de lichiditate semnificativ. Mai mult, investițiile în produse securitizate riscante pot conduce la interconectarea instituțiilor financiare, ceea ce împiedică rezoluția ordonată și rapidă. În consecință, aceste activități necesită o atenție deosebită în timpul evaluării realizate de autoritatea competentă.

(26) Pentru a asigura separarea efectivă din punct de vedere juridic, economic, operațional și din punctul de vedere al guvernanței, instituțiile de credit principale și entitățile de tranzacționare ar trebui să respecte norme privind capitalul, lichiditatea și expunerile mari la nivel de subgrup funcțional. Acestea ar trebui să aibă o guvernanță puternică, independentă și organisme de gestionare separate.

(27) Grupurile care se încadrează în categoria societăților mutuale, a cooperativelor, a instituțiilor de economii sau în alte categorii similare au o anumită structură de proprietate și economică. Impunerea unora dintre normele referitoare la separare ar putea necesita modificarea în profunzime a organizării structurale a entităților respective, cu costuri care ar putea fi disproporționate în raport cu beneficiile. În măsura în care grupurile respective intră sub incidența regulamentului, autoritatea competentă ar putea decide să permită instituțiilor de credit principale care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 49 alineatul (3) litera (a) sau (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 să dețină instrumente de capital sau drepturi de vot într-o entitate de tranzacționare dacă autoritatea competentă consideră că deținerea unor astfel de instrumente de capital sau drepturi de vot este indispensabilă funcționării grupului și că instituția de credit principală a luat suficiente măsuri pentru a diminua riscurile relevante în mod corespunzător.

(28) Limitele aplicabile expunerilor mari au rolul de a proteja instituțiile de credit împotriva riscului de a suferi pierderi din cauza unei concentrări excesive pe un singur client sau pe un grup de clienți aflați în legătură. Aplicarea acestor restricții între componentele separate din cadrul instituției de credit sau al grupului, precum și între instituția de credit principală și entitățile externe care desfășoară activități de tranzacționare face parte integrantă din prezentul regulament. Cu toate acestea, indiferent de limitele de expunere individuale, expunerile mari agregate pot fi totuși

substanțiale. Limitele individuale ar trebui, prin urmare, să fie completate de o limită a expunerilor mari agregate. Pentru a limita aplicarea plasei de siguranță publice la activitățile supuse separării și pentru a face o distincție clară între activitățile unei entități de tranzacționare de instituția de credit principală, entităților de tranzacționare ar trebui să li se interzică atragerea de depozite eligibile pentru asigurarea depozitelor. Această interdicție nu ar trebui să împiedice schimbul de garanții reale strict legate de activitățile de tranzacționare ale entităților respective. Cu toate acestea, pentru a nu se închide o sursă suplimentară de credite, ar trebui să i se permită entității de tranzacționare să prelungească creditele pentru toți clienții. În plus, deși entitatea de tranzacționare ar putea fi nevoită să ofere servicii de plată en gros, compensare și decontare, aceasta nu ar trebui să fie implicată în serviciile de plată de mică valoare.

(29) Indiferent de separare, instituția de credit principală ar trebui să fie în continuare în măsură să își gestioneze propriul risc. Prin urmare, anumite activități de tranzacționare ar trebui să fie permise, în măsura în care acestea vizează gestionarea prudentă a capitalului, a lichidităților și a finanțării instituției de credit principale și nu pun în pericol stabilitatea financiară a acesteia. În mod similar, instituția de credit principală trebuie să fie în măsură să furnizeze clienților săi anumite servicii necesare de gestionare a riscurilor. Totuși, acest lucru ar trebui să se realizeze fără expunerea instituției de credit principale la riscuri inutile și fără a pune în pericol stabilitatea financiară a acesteia. Activitățile de acoperire a riscurilor eligibile în scopul gestionării prudente a propriilor lor riscuri și pentru furnizarea de servicii de gestionare a riscurilor către clienți pot, dar nu trebuie neapărat să se califice drept contabilitate de acoperire împotriva riscurilor în conformitate cu Standardele internaționale de raportare financiară.

(30) Pentru a spori eficacitatea procedurii de luare a deciziilor avute în vedere de prezentul regulament, precum și pentru a se asigura într-o măsură cât mai mare consecvența dintre măsurile prevăzute de prezentul regulament și cele prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului, de Directiva [BRRD] și de Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului[27], autoritățile competente și autoritățile de rezoluție relevante ar trebui să coopereze îndeaproape, în toate circumstanțele și cu exercitarea tuturor competențelor care le sunt conferite de legislația relevantă a Uniunii. Datoria de a coopera ar trebui să acopere toate etapele procedurii care conduc la decizia finală a unei autorități competente de a impune măsuri structurale.

(31) Separarea are un impact semnificativ asupra structurii juridice, organizaționale și operaționale a grupurilor bancare. Pentru a asigura o aplicare eficace și eficientă a separării și pentru a preveni separarea grupurilor bancare în funcție de liniile de demarcare geografică, deciziile de separare ar trebui luate la nivel de grup de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, după consultarea autorităților competente cu privire la filialele semnificative ale grupului bancar, după caz.

(32) În vederea promovării transparenței și a securității juridice în beneficiul tuturor actorilor de pe piață, Autoritatea Bancară Europeană (ABE) ar trebui să publice și să actualizeze pe site-ul său o listă a instituțiilor de credit și a grupurilor cărora li se aplică cerințele privind interzicerea activităților de tranzacționare pe cont propriu și separarea anumitor activități de tranzacționare.

---

[27] Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

(33) În măsura în care divulgarea informațiilor legate de supravegherea prudențială și necesare pentru aplicarea prezentului regulament presupune prelucrarea de date cu caracter personal, datele respective ar trebui să fie pe deplin protejate de cadrul juridic al Uniunii. În mod concret, datele cu caracter personal se păstrează de autoritatea competentă numai pe perioada necesară, în conformitate cu normele aplicabile în materie de protecție a datelor[28].

(34) Separarea implică modificări ale structurii juridice, organizatorice și operaționale a grupurilor bancare vizate, ceea ce generează costuri. În scopul de a limita riscul ca respectivele costuri să le fie transferate clienților și de a acorda instituțiilor de credit timpul necesar pentru a executa o decizie de separare într-un mod ordonat, separarea nu ar trebui să se aplice imediat după intrarea în vigoare a regulamentului, ci începând cu [*OP este rugat să introducă data exactă* 18 luni de la data publicării prezentului regulament].

(35) Furnizarea integrală sau parțială de servicii de investiții sau de activități de investiții ca ocupație sau activitate comercială obișnuită cu titlu profesional de către diferite entități identificate în conformitate cu prezentul regulament ca urmare a schimbărilor structurale impuse instituțiilor de credit mari, complexe și interconectate ar trebui să se efectueze în conformitate cu dispozițiile Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului[29]. În cazurile în care prezentul regulament prevede și alte restricții privind capacitatea acestor entități de a efectua servicii de investiții, în plus față de cele definite în Directiva 2004/39/CE, au întâietate dispozițiile prezentului regulament. Realizarea respectivelor servicii sau activități de investiții este condiționată de obținerea unei autorizări prealabile în conformitate cu dispozițiile Directivei 2004/39/CE, cu excepția instituțiilor de credit care sunt autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE.

(36) Comisia ar trebui să coopereze cu autoritățile țărilor terțe în scopul de a explora soluții de sprijin reciproc pentru a asigura coerența dintre dispozițiile prezentului regulament și cerințele stabilite de țări terțe. În acest scop, Comisia ar trebui să fie în măsură să stabilească echivalența cadrului juridic al unei țări terțe cu prezentul regulament, inclusiv cu privire la mecanismele juridice, de supraveghere și de asigurare a respectării legislației ale țării în cauză.

(37) Pentru a se asigura că entitățile care fac obiectul prezentului regulament respectă obligațiile care decurg din acesta și pentru a se asigura că acestea sunt supuse unui tratament similar pe întreg teritoriul Uniunii, ar trebui asigurate sancțiuni și măsuri administrative care să fie eficace, proporționale și cu efect de descurajare. Prin urmare, sancțiunile și măsurile administrative instituite de prezentul regulament ar trebui să respecte anumite cerințe esențiale privind destinatarii, criteriile care trebuie avute în vedere la aplicarea unei sancțiuni sau a unei măsuri, publicarea sancțiunilor sau a măsurilor, competențele-cheie în materie de sancționare și nivelurile sancțiunilor pecuniare administrative.

(38) Pentru a specifica cerințele prevăzute în prezentul regulament, ar trebui să i se delege Comisiei competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE cu

---

[28] Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

[29] Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

privire la următoarele elemente neesențiale: extinderea tipurilor de obligațiuni de stat care nu ar trebui interzise în conformitate cu articolul 6 și pe care autoritățile competente care nu trebuie să le reexamineze sau să le ia în considerare în vederea separării; stabilirea limitelor și a condițiilor relevante în care o autoritate competentă consideră că anumite activități de tranzacționare trebuie să fie separate; extinderea listei instrumentelor autorizate pentru gestionarea riscurilor proprii ale unei instituții de credit; specificarea listei de instrumente pe care o instituție de credit le poate tranzacționa pentru a gestiona riscurile clienților; calcularea limitei peste care instrumentele financiare derivate nu pot fi vândute și nici înregistrate în bilanțul unei instituții de credit principale; expunerile mari și gradul de recunoaștere a tehnicilor de diminuare a riscului de credit; modificarea componentelor conceptului de „activități de tranzacționare" utilizat pentru stabilirea condițiilor de aplicare a capitolului II și a capitolului III din prezentul regulament; specificarea tipurilor de securitizări care nu reprezintă o amenințare la adresa stabilității financiare a unei instituții de credit principale sau la adresa sistemului financiar al Uniunii; criteriile de evaluare a echivalenței cadrelor juridice și de supraveghere ale țărilor terțe. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, la timp și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(39) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, în special în ceea ce privește dispozițiile prevăzute la articolele 21 și 27, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare.

(40) Standardele tehnice în materie de servicii financiare ar trebui să asigure o armonizare consecventă și o protecție adecvată a deponenților, investitorilor și consumatorilor din întreaga Uniune. Este eficient și oportun ca ABE, în calitate de organism cu înaltă specializare, să aibă sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare care nu presupun opțiuni de politică. La elaborarea standardelor tehnice, ABE ar trebui să asigure procese administrative și de raportare eficace.

(41) Comisia ar trebui să adopte standardele tehnice de reglementare elaborate de ABE cu privire la metodologia de măsurare și aplicare consecventă a indicatorilor referitori la calcularea pragului peste care separarea activităților de tranzacționare ar trebui să aibă loc prin intermediul unor acte delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului[30]. Comisia și ABE ar trebui să se asigure că standardele respective pot fi aplicate de către toate instituțiile vizate într-o manieră proporțională cu natura, amploarea și complexitatea instituțiilor și a activităților acestora.

(42) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standardele tehnice de punere în aplicare elaborate de ABE cu privire la metodologia de calcul al volumului activităților de tranzacționare desfășurate de către instituțiile și grupurile de credit, la modelul uniform de divulgare a volumului total și la componentele activităților de tranzacționare desfășurate de instituțiile de credit și de societățile-mamă, precum și la stabilirea procedurilor și a formularelor pentru schimbul de informații referitoare la

[30] Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

sancțiuni cu ABE, prin intermediul actelor de punere în aplicare prevăzute la articolul 291 din TFUE și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(43) În conformitate cu principiul proporționalității, pentru realizarea obiectivului de prevenire a riscului sistemic, a tensiunilor financiare sau a falimentului instituțiilor de credit mari, complexe și interconectate, este necesar și adecvat să se stabilească norme privind interzicerea activităților de tranzacționare pe cont propriu și separarea anumitor activități de tranzacționare. Prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor urmărite, în conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană.

(44) Libertatea de a desfășura o activitate comercială în conformitate cu dreptul Uniunii și cu legislațiile și practicile naționale este recunoscut de articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (Carta). Fiecare persoană din cadrul Uniunii are dreptul de a începe sau de a continua o activitate comercială fără a fi supusă discriminării sau restricțiilor inutile. În plus, capitalul social este protejat ca proprietate în conformitate cu articolul 17 din Cartă. Acționarii au dreptul de a deține în proprietate, de a utiliza și de a dispune de bunurile lor, precum și dreptul de a nu fi privați în mod involuntar de proprietatea respectivă. Interzicerea activităților de tranzacționare pe cont propriu și separarea anumitor activități de tranzacționare prevăzute de prezentul regulament ar putea afecta libertatea de a desfășura o activitate comercială, precum și drepturile de proprietate ale acționarilor care, într-o astfel de situație, nu pot dispune liber de proprietățile lor.

(45) Limitările libertății de a desfășura o activitate comercială și drepturile acționarilor ar trebui să respecte dispozițiile articolului 52 din Cartă. Atingerile aduse drepturilor în cauză nu ar trebui să fie disproporționate. În consecință, interzicerea sau separarea anumitor activități de tranzacționare ar trebui impuse numai atunci când este în interesul public să se promoveze buna funcționare a pieței bancare a Uniunii și stabilitatea financiară. Acționarii vizați nu ar trebui să fie împiedicați să își exercite celelalte drepturi legale, cum ar fi dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil.

(46) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Cartă, în special dreptul la respectarea vieții private și de familie, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul de proprietate, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, precum și dreptul la apărare și la respectarea principiului *ne bis in idem*. Prezentul regulament trebuie să se aplice în conformitate cu aceste drepturi și principii.

(47) Deoarece entitățile vizate de interzicerea activităților de tranzacționare pe cont propriu vor avea nevoie de o perioadă de timp suficientă pentru punerea în aplicare a interdicției, prezentul regulament prevede că interdicția se aplică de la [*OP este rugat să introducă data exactă 18 luni* de la data publicării prezentului regulament]. În mod similar, procedurile prevăzute în prezentul regulament cu privire la dispozițiile care conduc la o decizie a autorității competente conform căreia anumite activități de tranzacționare trebuie să fie separate de instituția de credit principală, precum și procedurile care li se aplică grupurilor în urma adoptării unei astfel de decizii sunt complexe și necesită timp, nu numai pentru executarea lor, ci și pentru punerea în aplicare a respectivelor măsuri în mod responsabil și sustenabil. Prin urmare, este oportun ca aceste dispoziții să se aplice de la [*OP este rugat să introducă data exactă* 36 luni de la data publicării prezentului regulament].

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Capitolul I

Dispoziții generale

Articolul 1

Obiective

Prezentul regulament are ca obiectiv prevenirea riscurilor sistemice, a tensiunilor financiare sau a falimentului entităților mari, complexe și interconectate din sistemul financiar, în special al instituțiilor de credit, și îndeplinirea următoarelor obiective:

(a) reducerea asumării unor riscuri excesive în cadrul instituției de credit;

(b) eliminarea conflictelor importante de interese între diferitele părți ale instituției de credit;

(c) evitarea alocării neadecvate a resurselor și încurajarea acordării de împrumuturi către economia reală;

(d) contribuția la asigurarea unor condiții de concurență nedenaturate pentru toate instituțiile de credit din cadrul pieței interne;

(e) reducerea gradului de interconectare din cadrul sectorului financiar care conduce la riscuri sistemice;

(f) facilitarea gestionării, monitorizării și supravegherii eficiente a instituției de credit;

(g) facilitarea rezoluției ordonate și a redresării grupului.

Articolul 2

Obiectul

Prezentul regulament stabilește norme referitoare la:

(a) interzicerea activităților de tranzacționare pe cont propriu;

(b) separarea anumitor activități de tranzacționare.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

1. Prezentul regulament se aplică entităților următoare:

   (a) oricărei instituții de credit sau societăți-mamă din UE, inclusiv tuturor sucursalelor și filialelor, indiferent de locul în care sunt situate, atunci când instituția sau societatea-mamă este identificată ca fiind o instituție importantă din punct de vedere sistemic la nivel global (G-SIIs) pentru punerea în aplicare a articolului 131 din Directiva 2013/36/UE;

(b) oricăreia dintre următoarele entități care, pentru o perioadă de trei ani consecutivi, deține active financiare care, în total, depășesc 30 de miliarde EUR și desfășoară activități de tranzacționare în valoare de cel puțin 70 de miliarde EUR sau 10 % din totalul activelor sale:

(i) oricărei instituții de credit stabilite în Uniune care nu este nici societate-mamă, nici filială, inclusiv tuturor sucursalelor sale, indiferent de locul în care sunt situate;

(ii) unei societăți-mamă din UE, inclusiv tuturor sucursalelor și filialelor, indiferent de locul în care se sunt situate acestea, dacă una dintre entitățile din grup este o instituție de credit stabilită în Uniune;

(iii) sucursalelor din UE ale instituțiilor de credit stabilite în țări terțe.

Articolul 4

Excludere din domeniul de aplicare

1. Prezentul regulament nu se aplică:

(a) sucursalelor din UE ale instituțiilor de credit stabilite în țări terțe, în cazul în care acestea fac obiectul unui cadru juridic considerat echivalent în conformitate cu articolul 27 alineatul (1);

(b) sucursalelor societăților-mamă din UE stabilite în țări terțe, dacă acestea fac obiectul unui cadru juridic considerat echivalent în conformitate cu articolul 27 alineatul (1);

(c) entităților menționate la articolul 2 alineatul (5) punctele 2- 23 din Directiva 2013/36/UE.

2. În plus față de dispozițiile de la alineatul (1) litera (b), o autoritate competentă poate excepta de la cerințele capitolului III filialele unor societăți-mamă din UE stabilite în țări terțe în cazul în care nu există reglementări considerate echivalente cu articolele 10-16 și 20, dacă autoritatea competentă respectivă s-a asigurat că:

(a) există o strategie de rezoluție stabilită de comun acord între autoritatea de rezoluție la nivel de grup din Uniune și autoritatea-gazdă din țara terță;

(b) strategia de rezoluție pentru filiala unei societăți-mamă din UE stabilită într-o țară terță nu are efecte negative asupra stabilității financiare a statului membru (statelor membre) în care sunt stabilite societatea-mamă din UE și celelalte entități din grup.

Articolul 5

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și a Consiliului[31];

[31] Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013

2. „grup” înseamnă o societate-mamă și filialele sale;

3. „rezoluție” înseamnă rezoluție, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) din Directiva [BRRD];

4. „activitățile de tranzacționare pe cont propriu” înseamnă utilizarea de capitaluri proprii sau de fonduri împrumutate pentru a asuma poziții în orice tip de tranzacție în vederea cumpărării, a vânzării, a dobândirii în alt mod sau a cesionării oricărui instrument financiar sau a oricăror mărfuri cu unicul scop de a obține un profit în contul propriu, fără nicio legătură cu activitatea efectivă sau anticipată a clienților sau cu scopul de a acoperi riscul entității rezultat din activitatea efectivă sau anticipată a clienților, prin utilizarea de birouri, unități, diviziuni sau comercianți persoane fizice care se consacră în mod specific dobândirii de astfel de poziții și obținerii de profit, inclusiv prin intermediul unor platforme de internet dedicate tranzacționării pe cont propriu;

5. „societate-mamă din UE” înseamnă o societate-mamă dintr-un stat membru care nu este filială a unei alte întreprinderi dintr-un stat membru;

6. „filială” înseamnă o întreprindere filială, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 10 din Directiva 2013/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului[32];

7. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate competentă, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, inclusiv BCE în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului;

8. „instituție” înseamnă o instituție, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

9. „societate-mamă” înseamnă o societate-mamă, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 9 din Directiva 2013/34/UE, inclusiv o instituție, un holding financiar, un holding financiar mixt și un holding cu activitate mixtă;

10. "instrumente financiare" înseamnă instrumente financiare, astfel cum sunt definite în secțiunea C din anexa I la Directiva 2004/39/CE;

11. „organ de conducere” înseamnă un organ de conducere, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 7 din Directiva 2013/36/UE, sau organul echivalent, în cazul în care entitatea în cauză nu este o instituție;

12. „formarea pieței” înseamnă angajamentul unei instituții financiare de a asigura lichiditatea pieței în mod regulat și periodic, prin publicarea de cotații bilaterale cu privire la un anumit instrument financiar sau ca parte a activității sale obișnuite, prin executarea ordinelor inițiate de clienți sau ca răspuns la cererile de tranzacționare ale clienților, dar în ambele cazuri fără să fie expusă la un risc de piață important;

13. „sponsor” înseamnă un sponsor, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 14 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

14. „securitizare” înseamnă securitizare, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 61 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

---

privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p.1).

[32] Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului, JO L 182, 29.6.2013, p. 19.

15. „tranzacționarea instrumentelor financiare derivate” înseamnă cumpărarea sau vânzarea de instrumente financiare derivate;

16. „instituție de credit principală” înseamnă o instituție de credit a cărei activitate constă cel puțin în atragerea depozitelor eligibile în cadrul schemei de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 94/19/CE[33];

17. „marfă” înseamnă marfă, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 1287/2006 al Comisiei[34];

18. „entitate din grup” înseamnă o entitate juridică care face parte dintr-un grup;

19. „entitate financiară” înseamnă o entitate care se încadrează într-una din următoarele categorii:

- entitate din sectorul financiar, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 27 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- fonduri de investiții alternative (FIA) de tip închis care nu utilizează efectul de levier, astfel cum sunt definite în Directiva 2011/61/UE, în cazul în care FIA respective sunt stabilite în Uniune sau, dacă nu sunt stabilite în Uniune, sunt comercializate în Uniune în conformitate cu articolul 35 sau 40 din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului[35], fondurile cu capital de risc eligibile, astfel cum sunt definite la articolul 3 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 345/2013 al Parlamentului European și al Consiliului[36], fondurile europene de antreprenoriat social eligibile, astfel cum sunt definite la articolul 3 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 346/2013 al Parlamentului European și al Consiliului[37] și FIA autorizate ca fonduri europene de investiții pe termen lung (FEITL) în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. [XXX/XXXX][38]];
- OPCVM, astfel cum sunt definite la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE[39];
- entitate special constituită în scopul securitizării, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 66 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

---

33 Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor, JO L 135, 31.5.1994, p. 5-14.

34 Regulamentul (CE) nr. 1287/2006 al Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind obligațiile întreprinderilor de investiții de păstrare a evidenței și înregistrărilor, raportarea tranzacțiilor, transparența pieței, admiterea de instrumente financiare în tranzacții și definiția termenilor în sensul directivei în cauză (JO L 241, 2.9.2006, p. 1).

35 Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p.1).

36 Regulamentul (UE) nr. 345/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind fondurile europene cu capital de risc (JO L 115, 25.4.2013, p. 1).

37 Regulamentul (UE) nr. 346/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind fondurile europene de antreprenoriat social (JO L 115, 25.4.2013, p. 18).

38 Regulamentul (UE) nr. xx/xxxx al Parlamentului European și al Consiliului privind fondurile europene de investiții pe termen lung, JO L xx/xx.

39 Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L302, 17.11.2009, p. 32).

20. „IMM” înseamnă o întreprindere care are sub 250 de angajați și o cifră anuală de afaceri care nu depășește 50 de milioane EUR și/sau un bilanț anual total care nu depășește 43 de milioane EUR.

21. „tranzacționarea de investiții pe cont propriu” înseamnă cumpărarea, vânzarea sau subscrierea de titluri de valoare sau investiții pe bază de contract, pe cont propriu;

22. „autoritate responsabilă cu supravegherea consolidată” înseamnă autoritatea competentă responsabilă cu realizarea supravegherii unei societăți-mamă din UE și a filialelor acesteia pe o bază consolidată, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 48 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Capitolul II

Activitățile interzise

Articolul 6

Interzicerea anumitor activități de tranzacționare

1. Entitățile menționate la articolul 3 nu pot:

   (a) să desfășoare activități de tranzacționare pe cont propriu;

   (b) cu capitalurile proprii sau cu fonduri împrumutate și având ca unic scop obținerea unui profit în contul propriu:

      (i) să dobândească sau să păstreze unități sau acțiuni ale FIA, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE;

      (ii) să investească în instrumente financiare derivate, certificate, indici sau orice alt instrument financiar ale cărui performanțe sunt legate de acțiuni sau unități ale FIA;

      (iii) să dețină unități sau acțiuni la o entitate care desfășoară activități de tranzacționare pe cont propriu sau achiziționează unități sau acțiuni ale FIA.

2. Interdicțiile de la alineatul (1) litera (a) nu se aplică:

   (a) instrumentelor financiare emise de administrațiile centrale ale statelor membre sau de entitățile enumerate la articolul 117 punctul 2 și la articolul 118 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

   (b) situației în care o entitate menționată la articolul 3 îndeplinește toate condițiile următoare:

      (i) își utilizează capitalul propriu ca parte din procesele sale de gestiune a trezoreriei;

      (ii) deține, cumpără, vinde sau dobândește în alt fel sau cedează, în mod exclusiv, numerar sau active echivalente de numerar. Activele echivalente de numerar trebuie să fie investiții foarte lichide deținute în moneda de bază a capitalului propriu, să fie ușor convertibile într-o sumă

cunoscută de numerar, să fie supuse unui risc nesemnificativ de schimbare a valorii, să aibă o scadență care să nu depășească 397 de zile și să furnizeze o rentabilitate care să nu depășească rata de rentabilitate a unei obligațiuni de stat de înaltă calitate cu scadența la trei luni.

3. Restricțiile prevăzute la alineatul (1) litera (b) nu se aplică în ce ceea privește FIA de tip închis care nu utilizează efectul de levier, astfel cum sunt definite în Directiva 2011/61/UE, în cazul în care FIA respective sunt stabilite în Uniune sau, în cazul în care nu sunt stabilite în UE, sunt comercializate în Uniune, în conformitate cu articolul 35 sau 40 din Directiva 2011/61/UE, în ceea ce privește fondurile cu capital de risc eligibile, astfel cum sunt definite la articolul 3 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 345/2013, în ceea ce privește fondurile de antreprenoriat social eligibile, astfel cum sunt definite la articolul 3 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 346/2013 și în ceea ce privește FIA autorizate ca FEITL în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. [XXX/XXXX].

4. Organul de conducere al fiecărei entități menționate la articolul 3 se asigură că cerințele prevăzute la alineatul (1) sunt respectate.

5. Dispozițiile de la alineatele (1)-(4) se aplică începând de la [*OP este rugat să introducă data exactă*, 18 luni de la data publicării regulamentului].

6. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 36 pentru a scuti de la aplicarea interdicției menționate la paragraful (1) litera (a):

   (a) instrumentele financiare, altele decât cele menționate la alineatul (2) litera (a), emise de guverne ale unor țări terțe care aplică mecanisme de supraveghere și de reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune, expunerilor la aceste instrumente fiindu-le atribuită o pondere de risc de 0 % în conformitate cu articolul 115 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

   (b) instrumentele financiare emise de administrațiile regionale ale statelor membre, expunerilor la aceste instrumente fiindu-le atribuită o pondere de risc de 0 % în conformitate cu articolul 115 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 7

Norme privind remunerarea

Fără a aduce atingere normelor în materie de remunerare prevăzute în Directiva 2013/36/UE, politica de remunerare a entităților menționate la articolul 3 trebuie să fie concepută și pusă în aplicare în așa fel încât să nu încurajeze sau să recompenseze, în mod direct sau indirect, desfășurarea de către orice membru al personalului a activităților interzise la articolul 6 alineatul (1).

Capitolul III

Separarea anumitor activități de tranzacționare

Articolul 8

Domeniul de aplicare a activităților

1. În sensul prezentului capitol, activitățile de tranzacționare includ alte activități decât:

   (a) acceptarea de depozite care sunt eligibile în cadrul schemei de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului[40];

   (b) acordarea de împrumuturi, printre altele: credite de consum, contracte de credit legate de bunuri imobile, factoring cu sau fără recurs, finanțarea tranzacțiilor comerciale (inclusiv forfetare).

   (c) leasingul financiar;

   (d) serviciile de plată, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (3) din Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului[41];

   (e) emiterea și gestionarea altor mijloace de plată, cum ar fi cecurile de călătorie și tratele bancare, în măsura în care o astfel de activitate nu este reglementată de litera (d);

   (f) intermedierea pe piețele interbancare, păstrarea și administrarea titlurilor de valoare;

   (g) serviciile de informații privind creditele;

   (h) serviciile de păstrare în depozit;

   (i) emiterea de monedă electronică.

2. Cerințele din prezentul capitol nu se aplică achiziției sau vânzării de instrumente financiare emise de administrațiile centrale ale statelor membre sau de entitățile enumerate la articolul 117 punctul 2 și la articolul 118 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

3. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35 pentru a scuti instrumentele financiare:

   (a) altele decât cele menționate la alineatul (2), emise de guverne ale unor țări terțe care aplică mecanisme de supraveghere și de reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune, expunerilor la aceste instrumente fiindu-le atribuită o pondere de risc de 0 % în conformitate cu articolul 115 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

   (b) emise de administrațiile regionale ale statelor membre, expunerilor la aceste instrumente fiindu-le atribuită o pondere de risc de 0 % în conformitate cu articolul 115 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

---

[40] Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor (JO L 135, 31.5.1994, p. 5-14).

[41] Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne (JO L 319, 5.12.2007, p. 1-36).

Articolul 9

Obligația de a evalua activitățile

1. Autoritatea competentă evaluează activitățile de tranzacționare, incluzând mai ales: activitățile de formare a pieței, investițiile în securitizare, investițiile efectuate în calitate de sponsor pentru securitizare și tranzacționarea instrumentelor financiare derivate, altele decât instrumentele financiare derivate permise în temeiul articolelor 11 și 12, ale următoarelor entități:

   (a) o instituție de credit principală stabilită în Uniune, care nu este nici societate-mamă, nici filială, inclusiv toate sucursalele sale, indiferent de locul în care sunt situate acestea;

   (b) o societate-mamă din UE, inclusiv toate sucursalele și filialele, indiferent de locul în care sunt situate acestea, dacă una dintre entitățile din grup este o instituție de credit principală stabilită în Uniune;

   (c) sucursale din UE ale instituțiilor de credit stabilite în țări terțe.

2. La efectuarea evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritatea competentă utilizează următorii indicatori:

   (a) dimensiunea relativă a activelor deținute în vederea tranzacționării, măsurată prin împărțirea activelor deținute în vederea tranzacționării la totalul activelor;

   (b) efectul de levier al activelor deținute în vederea tranzacționării, măsurat prin împărțirea activelor deținute în vederea tranzacționării la fondurile proprii de nivel 1 de bază;

   (c) importanța relativă a riscului de credit al contrapărții, astfel cum este măsurată prin împărțirea valorii juste a instrumentelor financiare derivate la totalul activelor deținute în vederea tranzacționării;

   (d) gradul de complexitate relativ al instrumentelor financiare derivate deținute în vederea tranzacționării, astfel cum este măsurat prin împărțirea activelor aferente instrumentelor derivate deținute în vederea tranzacționării de nivelul 2 și nivelul 3 la instrumentele financiare derivate deținute în vederea tranzacționării și la activele deținute în vederea tranzacționării;

   (e) profitabilitatea relativă a venitului din activitatea de tranzacționare, măsurată prin împărțirea venitului din tranzacționare la venitul net total;

   (f) importanța relativă a riscului de piață, astfel cum este măsurată prin calcularea diferenței dintre activele și datoriile deținute în vederea tranzacționării în valoare absolută și prin împărțirea acesteia la media simplă a activelor și datoriilor deținute în vederea tranzacționării;

   (g) interconectarea, astfel cum este măsurată pe baza metodologiei menționate la articolul 131 alineatul (18) din Directiva 2013/36/UE;

   (h) riscurile de credit și de lichiditate care provin din angajamentele și garanțiile oferite de instituțiile de credit principale.

3. Autoritatea competentă își va finaliza evaluarea până la [*OP este rugat să introducă data* 18 luni de la data publicării prezentului regulament] și va efectua ulterior evaluări în mod regulat, cel puțin o dată pe an.

4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica modul în care se măsoară indicatorii și, după caz, precizează detaliile privind indicatorii menționați la alineatul (2) și măsurarea acestora cu ajutorul datelor de supraveghere. Proiectele de standarde tehnice de reglementare pun, de asemenea, la dispoziția autorității competente o metodologie pentru măsurarea și aplicarea consecventă a indicatorilor.

ABE înaintează proiectele de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la [*OP este rugat să introducă data, 1 lună de la* data publicării regulamentului].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 10

Dreptul autorității competente de a impune ca o instituție de credit principală să nu desfășoare anumite activități

1. În cazul în care autoritatea competentă constată că, în urma evaluării menționate la articolul 9 alineatul (1), limitele și condițiile legate de indicatorii menționați la articolul 9 alineatul (2) literele (a)-(h) și specificate în actele delegate menționate la alineatul (5) sunt îndeplinite și, prin urmare, consideră că există o amenințare la adresa stabilității financiare a instituției de credit principale sau la adresa sistemului financiar al Uniunii în ansamblu, ținând cont de obiectivele prevăzute la articolul 1, aceasta stabilește, în termen de cel mult două luni de la finalizarea respectivei evaluări, să înceapă procedura care duce la luarea unei decizii, astfel cum se menționează la alineatul (3) al doilea paragraf.

2. În cazul în care limitele și condițiile menționate la alineatul (1) nu sunt îndeplinite, autoritatea competentă poate totuși să înceapă procedura care duce la luarea unei decizii, astfel cum se prevede la alineatul (3) al treilea paragraf, în cazul în care, ca urmare a evaluării menționate la articolul 9 alineatul (1), aceasta concluzionează că orice activitate de tranzacționare, cu excepția activității de tranzacționare a instrumentelor financiare derivate, altele decât cele permise în temeiul articolelor 11 și 12, realizată de către instituția de credit principală, reprezintă o amenințare la adresa stabilității financiare a instituției de credit principale sau a sistemului financiar al Uniunii în ansamblu, având în vedere obiectivele prevăzute la articolul 1.

3. Autoritatea competentă notifică concluziile menționate la alineatul (1) sau (2) instituției de credit principale și îi oferă acesteia posibilitatea de a prezenta observații scrise în termen de două luni de la data notificării.

Cu excepția cazului în care instituția de credit demonstrează, în termenul menționat la primul paragraf, într-un mod considerat satisfăcător de autoritatea competentă, că argumentele pe baza cărora s-a ajuns la concluziile respective nu sunt justificate, autoritatea competentă adoptă o decizie adresată instituției de credit principale, prin care i se impune acesteia să nu efectueze activitățile de tranzacționare specificate în respectivele concluzii. Autoritatea competentă precizează motivele deciziei sale și publică decizia respectivă.

În sensul alineatului (1), în cazul în care autoritatea competentă decide să autorizeze instituția de credit principală să desfășoare activitățile de tranzacționare în cauză, aceasta precizează și motivele care stau la baza deciziei și publică decizia.

În sensul alineatului (2), în cazul în care autoritatea competentă decide să autorizeze instituția de credit principală să desfășoare activități de tranzacționare, autoritatea competentă adoptă o decizie adresată instituției de credit principale în acest sens.

Înainte de adoptarea deciziei menționate în prezentul alineat, autoritatea competentă consultă ABE cu privire la motivele care stau la baza deciziei preconizate și cu privire la impactul potențial al unei astfel de decizii asupra stabilității financiare a Uniunii și a funcționării pieței interne. Autoritatea competentă notifică, de asemenea, ABE cu privire la decizia sa finală.

Autoritatea competentă adoptă decizia finală în termen de două luni de la primirea observațiilor scrise menționate la primul paragraf.

4. Deciziile menționate la alineatul (3) al doilea paragraf vor face obiectul evaluării de către autoritatea competentă la intervale de 5 ani.

5. Comisia va adopta, până la [*OP este rugat să introducă data corectă*, 6 luni de la publicarea prezentului regulament] acte delegate în conformitate cu articolul 35 pentru:

(a) a preciza, cu privire la indicatori:

(a) limita relevantă a fiecărui indicator prevăzut la articolul 9 alineatul (1) literele (a)-(h) peste care nivelul de risc al activității de tranzacționare este considerat semnificativ la nivel individual;

(ii) condițiile, inclusiv numărul de indicatori pentru care trebuie să fie depășită limita relevantă și combinația acestora, pentru ca autoritatea competentă să înceapă procedura menționată la articolul 10 alineatul (1).

(iii) Specificarea condițiilor de la punctul (ii) include indicarea nivelului de risc agregat semnificativ al activității de tranzacționare care rezultă din faptul că au fost depășite limitele relevante menționate la punctul (i) pentru mai mulți indicatori;

(b) a preciza tipul de securitizare care nu este considerat a reprezenta o amenințare la adresa stabilității financiare a instituției de credit principale sau la adresa sistemului financiar al Uniunii în ansamblul său, cu privire la fiecare din următoarele aspecte:

(i) caracteristicile structurale, cum ar fi transformarea integrată a scadenței și simplitatea structurii;

(ii) calitatea activelor-suport și caracteristicile garanțiilor reale asociate;

(iii) cotarea și caracteristicile în materie de transparență ale securitizării și ale activelor-suport ale acesteia;

(iv) soliditatea și calitatea proceselor de subscriere.

Articolul 11

Gestionarea prudentă a propriilor riscuri

1. O instituție de credit principală care a făcut obiectul unei decizii menționate la articolul 10 alineatul (3) poate desfășura activități de tranzacționare în măsura în care scopul este limitat doar la gestionarea prudentă a capitalului, a lichidităților și a finanțării sale.

În cadrul gestionării prudente a capitalului, a lichidităților și a finanțării sale, o instituție de credit principală poate utiliza pentru acoperirea bilanțului său general de risc doar instrumente financiare derivate pe rata dobânzii, instrumente financiare derivate pe cursul de schimb și derivate de credit eligibile pentru compensare printr-o contraparte centrală. Instituția de credit principală demonstrează autorității de supraveghere competente că activitatea de acoperire împotriva riscurilor a fost concepută pentru a reduce riscurile specifice, identificabile ale pozițiilor individuale sau agregate ale instituției de credit principale și că le atenuează în mod demonstrabil pe acestea sau că le diminuează semnificativ.

2. Fără a aduce atingere normelor în materie de remunerare prevăzute de Directiva 2013/36/UE, politica de remunerare aplicabilă personalului instituției de credit principale implicate în activități de acoperire a riscurilor:

   (a) urmărește să prevină eventualele activități de tranzacționare pe cont propriu reziduale sau ascunse, fie că sunt camuflate sub forma gestionării riscurilor sau sub alte forme;

   (b) reflectă obiectivele legitime în materie de acoperire a riscurilor ale instituției de credit principale în ansamblul său și garantează că remunerarea acordată nu este direct determinată prin trimitere la profiturile generate de aceste activități, însă ține seama de eficacitatea generală a activităților din perspectiva atenuării sau a diminuării riscului.

   Organul de conducere se asigură că politica de remunerare a instituției de credit principale este conformă cu dispozițiile prevăzute la primul paragraf, acționând în funcție de recomandările formulate de comitetul de risc, în cazul în care este instituit un astfel de comitet în conformitate cu articolul 76 alineatul (3) din Directiva 2013/36/UE.

3. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35 din prezentul regulament pentru a completa instrumentele financiare prevăzute la alineatul (1) prin adăugarea altor instrumente financiare, inclusiv a altor tipuri de instrumente financiare derivate, în special a celor supuse obligațiilor stabilite la articolul 11 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului[42], pentru a ține cont de instrumentele financiare care au același efect asupra stabilității financiare ca și cele menționate la alineatul (1) în scopul gestionării prudente a capitalului, a lichidităților și a finanțării.

Articolul 12

Furnizarea de servicii de gestionare a riscurilor către clienți

1. O instituție de credit principală care a făcut obiectul deciziei menționate la articolul 10 alineatul (3) poate vinde instrumentele financiare derivate pe rata dobânzii, instrumente derivate pe cursul de schimb, derivate de credit, instrumente financiare derivate pe certificate de emisii și instrumente financiare derivate pe mărfuri care sunt eligibile pentru compensare printr-o contraparte centrală, precum și certificate de emisii clienților săi nefinanciari, entităților financiare menționate la

[42] Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții.

articolul 5 punctul 19 a doua și a treia liniuță, societăților de asigurare și instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale dacă au fost îndeplinite următoarele condiții:

(a) unicul scop al vânzării este acoperirea riscului ratei dobânzii, a riscului cursului de schimb valutar, a riscului de credit, a riscului de marfă sau a riscului aferent certificatelor de emisii;

(b) cerințele de fonduri proprii ale instituției de credit principale pentru riscul de poziție care rezultă din instrumentele financiare derivate și din certificatele de emisii nu depășesc o anumită proporție din cerința totală de capital de risc, care urmează să fie specificată într-un act delegat al Comisiei în conformitate cu alineatul (2).

În cazul în care cerința de la litera (b) nu este îndeplinită, instrumentele financiare derivate și certificatele de emisii nu pot fi vândute de către instituția de credit principală și nici nu trebuie să fie înregistrate în bilanțul acesteia.

2. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35, în următoarele scopuri:

(a) a autoriza vânzarea altor instrumente financiare decât cele menționate la alineatul (1), în special a instrumentelor supuse obligațiilor stabilite la articolul 11 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, în scopul acoperirii riscurilor, către tipul de clienți menționat la alineatul (1) din prezentul articol;

(b) a specifica proporția cerințelor de fonduri proprii ale instituției de credit principale, peste care instrumentele financiare derivate și certificatele de emisii menționate la alineatul (1) din prezentul articol nu pot fi vândute și nici înregistrate în bilanțul instituției de credit principale.

Articolul 13

Norme privind entitățile separate din grup

1. În cazul în care o autoritate competentă a luat o decizie în conformitate cu articolul 10 alineatul (3) prin care se interzice unei instituții de credit principale să efectueze anumite activități de tranzacționare și în cazul în care instituția de credit principală face parte dintr-un grup, atunci activitățile de tranzacționare care trebuie fie separate pot fi efectuate doar de către o entitate din grup care este separată din punct de vedere juridic, economic și operațional („entitate de tranzacționare”) de instituția de credit principală.

2. Atunci când o entitate menționată la articolul 9 alineatul (1) a decis, din proprie inițiativă, să separe activitățile de tranzacționare reglementate de articolul 9 de instituția de credit principală și a primit aprobarea planului său de separare, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18, atunci cerințele stabilite la alineatele (3)-(13) din prezentul articol și la articolele 14-17 și 20 li se aplică entităților separate.

3. Societatea-mamă din UE se asigură că un grup care cuprinde instituții de credit principale și entități de tranzacționare este structurat astfel încât, pe bază subconsolidată, să se creeze două subgrupuri distincte, dintre care doar unul să conțină instituțiile de credit principale.

4. Societatea-mamă din UE a instituției de credit principale trebuie să se asigure în măsura necesară că instituția de credit principală poate să își desfășoare activitățile în cazul insolvenței entității de tranzacționare.

5. Instituția de credit principală nu deține instrumente de capital sau drepturi de vot într-o entitate de tranzacționare.

Fără a aduce atingere primului paragraf, autoritatea competentă poate decide să permită instituțiilor de credit principale care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 49 alineatul (3) litera (a) sau (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 să dețină instrumente de capital sau drepturi de vot într-o entitate de tranzacționare dacă autoritatea competentă consideră că deținerea unor astfel de instrumente de capital sau drepturi de vot este indispensabilă funcționării grupului și că instituția de credit principală a luat suficiente măsuri pentru a diminua riscurile relevante în mod corespunzător.

O instituție de credit principală care nu este nici instituție de credit centrală, nici regională nu trebuie, în niciun caz, să fie autorizată să dețină în mod direct instrumente de capital sau drepturi de vot în nicio entitate de tranzacționare.

Înainte de a adopta o decizie în conformitate cu prezentul alineat, autoritatea competentă consultă ABE.

Autoritatea competentă notifică decizia sa ABE, iar aceasta din urmă publică o listă a instituțiilor cărora li s-a aplicat prezentul alineat.

6. Instituția de credit principală și entitatea de tranzacționare emit propriile instrumente de datorie pe bază individuală sau subconsolidată, cu condiția ca acest lucru să nu fie incompatibil cu planul de rezoluție convenit de autoritățile de rezoluție relevante în conformitate cu Directiva [BRRD].

7. Toate contractele și celelalte tranzacții încheiate între instituția de credit principală și entitatea de tranzacționare trebuie să fie la fel de favorabile instituției de credit principale ca și contractele și tranzacțiile comparabile cu entități care nu fac parte din același subgrup sau care implică astfel de entități.

8. Majoritatea membrilor organului de conducere al instituției de credit principale și, respectiv, al entității de tranzacționare sunt persoane care nu sunt membri ai organului de conducere al celeilalte entități. Niciun membru al organului de conducere al fiecărei entități nu trebuie să îndeplinească o funcție executivă în ambele entități, cu excepția responsabilului de gestionare a riscurilor din societatea-mamă.

9. Organul de conducere al instituției de credit principale, al entității de tranzacționare și al societăților-mamă ale acestora are obligația de a susține obiectivele separării.

10. În conformitate cu legislația națională aplicabilă, numele sau denumirea entității de tranzacționare și a instituției de credit principale trebuie să fie alese astfel încât publicul să poată identifica cu ușurință care entitate este o entitate de tranzacționare și care entitate este o instituție de credit principală.

11. Instituțiile separate structural trebuie să respecte obligațiile stabilite în părțile doi, trei și patru și în părțile șase, șapte și opt din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în titlul VII din Directiva 2013/36/UE pe bază subconsolidată, în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol.

12. Prin derogare de la articolul 6 alineatul (1) și de la articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, obligațiile prevăzute în părțile doi-patru și opt din regulamentul respectiv se aplică pe bază subconsolidată, în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol.

13. Prin derogare de la articolul 6 alineatul (4) și de la articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, obligațiile prevăzute în partea șase din regulamentul respectiv se aplică pe bază subconsolidată, în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol.

Articolul 14

Limitele aplicabile expunerilor mari intragrup

1. În scopul calculării limitei aplicabile expunerilor mari intragrup prevăzute la alineatul (2), toate entitățile aparținând aceluiași subgrup în temeiul articolului 13 alineatul (3) sunt considerate a fi un singur client sau un singur grup de clienți aflați în legătură în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 39 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

2. În cazul în care au fost impuse măsuri în conformitate cu prezentul capitol, instituția de credit principală nu poate să își asume o expunere intragrup care să depășească 25 % din capitalul eligibil al instituției de credit principale față de o entitate care nu aparține aceluiași subgrup ca și instituția de credit principală. Limita de expunere intragrup se aplică pe bază subconsolidată, după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit și al derogărilor în conformitate cu articolele 399-403 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu articolul 16 din prezentul regulament.

Articolul 15

Limitele aplicabile expunerilor mari din afara grupului

1. În plus față de dispozițiile articolului 395 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în cazul în care au fost impuse măsuri în conformitate cu prezentul capitol din prezentul regulament, instituția de credit principală nu trebuie să își asume următoarele expuneri:

   (a) o expunere mare care depășește 25 % din capitalul eligibil al instituției de credit principale față de o entitate financiară. Limita de expunere respectivă se aplică numai pe bază individuală și pe bază subconsolidată, după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit și al derogărilor în conformitate cu articolele 399-403 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu articolul 16 din prezentul regulament;

   (b) expuneri mari care depășesc în total 200 % din capitalul eligibil al instituției de credit principale față de entități financiare. Limita de expunere respectivă se aplică numai pe bază individuală și pe bază subconsolidată, după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit și al derogărilor în conformitate cu articolele 399-403 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu articolul 16 din prezentul regulament.

2. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35 pentru a ajusta nivelul limitei aplicabile expunerilor mari agregate din afara grupului,

astfel cum se prevede la alineatul (1) litera (b), în conformitate cu gradul în care diminuarea riscului de credit a fost recunoscută.

Articolul 16

Tehnici de diminuare a riscului de credit

Pe lângă dispozițiile articolelor 399-403 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în cazul în care au fost impuse măsuri în conformitate cu prezentul capitol din prezentul regulament, la calculul valorilor expunerilor se aplică restricții în ceea ce privește recunoașterea tehnicilor de diminuare a riscului de credit, în sensul conformității cu limitele aplicabile expunerilor mari, astfel cum sunt menționate la articolele 14 și 15 din prezentul regulament.

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35 pentru a specifica măsura în care tehnicile de atenuare a riscului de credit, inclusiv tipurile de protecție a creditului eligibile și limitele aplicate acestora, sunt recunoscute în sensul primului paragraf cu scopul de a se asigura că tehnicile de diminuare a riscului de credit nu dau greș în cazul în care riscurile se materializează, astfel încât să se poată realiza recuperarea eficace a protecției creditelor.

Articolul 17

Derogare de la dispozițiile tranzitorii pentru expunerile mari

Prin derogare de la articolul 493 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, derogările prevăzute la alineatul menționat anterior nu se aplică expunerilor asumate de instituțiile de credit principale care au făcut obiectul unor măsuri structurale în conformitate cu prezentul regulament.

Articolul 18

Planul de separare

1. În cazul în care o autoritate competentă a luat o decizie în conformitate cu articolul 10 alineatul (3) prin care se interzice unei instituții de credit principale să desfășoare anumite activități de tranzacționare, instituția de credit principală sau societatea-mamă din UE a acesteia prezintă un plan de separare autorității competente în termen de 6 luni de la data deciziei menționate la articolul 10 alineatul (3) al doilea paragraf.

   În mod similar, atunci când o entitate menționată la articolul 9 alineatul (1) a decis să separe activitățile de tranzacționare supuse obligației de evaluare de la articolul 9 de instituția de credit principală, aceasta trebuie să prezinte un plan care să expună în detaliu separarea sa la începutul perioadei de evaluare prevăzute la articolul 9. Planul trebuie să conțină cel puțin informațiile prevăzute la alineatul (2) literele (a) și (b) din prezentul articol.

2. Planul de separare trebuie să explice în detaliu modul în care va fi efectuată separarea.

   Planul cuprinde cel puțin următoarele informații:

(a) precizarea activelor și a activităților care vor fi separate de instituția de credit principală;

(b) detalii cu privire la modul în care se aplică normele menționate la articolul 13;

(c) un calendar pentru separare.

3. Autoritatea competentă evaluează planurile menționate la alineatele (1) și (2) și, în termen de șase luni de la prezentarea acestora, adoptă o decizie de aprobare a planului de separare sau impune modificări ale planului de separare.

4. În cazul în care autoritatea competentă impune modificări ale planului de separare, instituția de credit principală sau, după caz, societatea-mamă din UE a acesteia prezintă din nou planul de separare, cu modificările impuse, în termen de trei luni de la solicitarea autorității competente.

5. Autoritatea competentă adoptă o decizie de aprobare sau de respingere a planului în termen de o lună de la prezentarea pentru a doua oară a acestuia. În cazul în care autoritatea competentă respinge planul, aceasta adoptă în termen de o lună de la notificarea respingerii o decizie prin care stabilește un plan de separare, introducând orice ajustare necesară.

6. În cazul în care instituția de credit principală sau, după caz, societatea-mamă din UE a acesteia nu prezintă un plan de separare conform cerințelor de la alineatul (1), autoritatea competentă adoptă, în termen de cel mult 3 luni de la expirarea termenului menționat la alineatul (1), o decizie prin care stabilește un plan de separare.

7. În cazul în care instituția de credit principală sau, după caz, societatea-mamă din UE a acesteia nu prezintă un nou plan de separare cu modificările solicitate de către autoritatea competentă, aceasta din urmă adoptă o decizie prin care stabilește un plan de separare în termen de cel mult o lună după expirarea termenului stabilit la alineatul (4) primul paragraf.

8. Instituția de credit principală sau, după caz, societatea-mamă din UE a acesteia demonstrează autorității competente că a pus în aplicare planul aprobat.

9. Organul de conducere al unei instituții de credit sau al unei societăți-mamă din UE se asigură că planul a fost pus în aplicare în conformitate cu aprobarea autorității competente.

Articolul 19

Cooperarea între autoritățile competente și autoritățile de rezoluție relevante

1. Înainte de a adopta decizia menționată la articolul 10 alineatul (3), autoritatea competentă notifică autoritatea de rezoluție relevantă desemnată în conformitate cu articolul 3 din Directiva [BRRD].

2. Atunci când efectuează evaluarea în conformitate cu articolul 9 și atunci când impune instituției de credit principale să nu desfășoare anumite activități în conformitate cu articolul 10, autoritatea competentă ține seama de orice evaluare a posibilității de rezoluție deja existentă sau în curs de realizare, efectuată de oricare dintre autoritățile de rezoluție în temeiul articolelor 13 și 13a din Directiva [BRRD].

3. Autoritatea competentă cooperează cu autoritatea de rezoluție relevantă și asigură schimbul informațiilor relevante considerate necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale.

4. Autoritatea competentă se asigură că măsurile instituite în temeiul prezentului capitol sunt în concordanță cu măsurile instituite în temeiul articolului 13 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, al articolului 8 alineatul (9) din Regulamentul (UE) nr. [MUR], al articolelor 13, 13a, 14 și 15 din Directiva [BRRD] și al articolului 104 din Directiva 2013/36/UE.

Articolul 20

Activități interzise pentru entitatea de tranzacționare

Entitatea de tranzacționare nu trebuie:

(a) să accepte depozite care sunt eligibile în cadrul schemei de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 94/19/CE, cu excepția cazului în care respectivul depozit se referă la schimbul de garanții reale asociate unor activități de tranzacționare;

(b) să furnizeze servicii de plată, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (3) din Directiva 2007/64/CE, în legătură cu activitățile menționate la litera (a), cu excepția cazului în care respectivele servicii de plată sunt auxiliare și strict necesare pentru schimbul de garanții reale asociate unor activități de tranzacționare.

Articolul 21

Derogare de la cerințele capitolului III

1. La cererea unui stat membru, Comisia poate acorda o derogare de la cerințele prezentului capitol unei instituții de credit care acceptă depozite de la persoane fizice și IMM-uri care intră sub incidența legislației naționale primare adoptate înainte de 29 ianuarie 2014, în cazul în care legislația națională respectă următoarele cerințe:

   (a) are ca scop prevenirea tensiunilor financiare sau a falimentului și a riscurilor sistemice menționate la articolul 1;

   (b) împiedică instituțiile de credit care acceptă depozite eligibile de la persoane fizice și IMM-uri să desfășoare activități reglementate de tranzacționare de investiții în calitate de principal obligat și să dețină active în vederea tranzacționării; cu toate acestea, legislația națională poate prevedea un număr limitat de excepții, pentru a permite instituției care acceptă depozite de la persoane fizice și IMM-uri să întreprindă activități de diminuare a riscului în vederea gestionării prudente a capitalului, a lichidităților și a finanțării sale și să ofere clienților servicii limitate de gestionare a riscului;

   (c) în cazul în care instituția de credit care acceptă depozite eligibile de la persoane fizice și IMM-uri face parte dintr-un grup, legislația națională se asigură că instituția de credit este separată juridic de entitățile din grup care desfășoară activități reglementate de tranzacționare a investițiilor pe cont propriu sau dețin active în vederea tranzacționării și precizează următoarele:

(i) instituția de credit care acceptă depozite eligibile de la persoane fizice și IMM-uri este în măsură să ia decizii în mod independent față de celelalte entități din grup;

(ii) instituția de credit care acceptă depozite eligibile de la persoane fizice și IMM-uri are un organ de conducere care este independent de alte entități din grup, precum și de instituția de credit însăși;

(iii) instituția de credit care acceptă depozite eligibile de la persoane fizice și IMM-uri intră ea însăși sub incidența cerințelor de capital și de lichiditate;

(iv) instituția de credit care acceptă depozite eligibile de la persoane fizice și IMM-uri nu poate încheia contracte sau tranzacții cu alte entități din grup, altele decât în condiții similare celor menționate la articolul 13 alineatul (7).

2. Un stat membru care dorește să obțină o derogare pentru o instituție de credit reglementată de legislația națională în cauză trimite Comisiei o cerere de derogare, însoțită de un aviz pozitiv emis de autoritatea competentă care supraveghează instituția de credit care face obiectul cererii de derogare. Cererea respectivă trebuie să furnizeze toate informațiile necesare pentru evaluarea legislației naționale și să specifice instituțiile de credit pentru care se solicită derogarea. În cazul în care Comisia consideră că nu dispune de toate informațiile necesare, aceasta contactează statul membru în cauză în termen de două luni de la primirea cererii și precizează informațiile suplimentare care sunt necesare.

Odată ce Comisia dispune de toate informațiile pe care le consideră necesare pentru a evalua cererea de derogare, aceasta informează, în termen de o lună, statul membru solicitant că informațiile sunt satisfăcătoare.

În termen de cinci luni de la emiterea notificării menționate la al doilea paragraf, Comisia, după consultarea ABE cu privire la motivele care stau la baza deciziei preconizate și cu privire la impactul potențial al unei astfel de decizii asupra stabilității financiare a Uniunii și asupra funcționării pieței interne, adoptă o decizie de punere în aplicare, prin care declară că legislația națională nu este incompatibilă cu prezentul capitol și acordă derogarea instituțiilor de credit specificate în solicitarea menționată la alineatul (1). În cazul în care Comisia intenționează să declare legislația națională incompatibilă și să nu acorde derogarea, aceasta își prezintă în detaliu obiecțiile și oferă statului membru solicitant posibilitatea de a prezenta în scris observații în termen de o lună de la data notificării obiecțiilor Comisiei. În termen de trei luni de la expirarea termenului-limită pentru depunere, Comisia adoptă o decizie de punere în aplicare prin care acordă derogarea sau o respinge.

În cazul în care legislația națională se modifică, statul membru informează Comisia cu privire la modificările aduse. Comisia poate reexamina decizia de punere în aplicare menționată la al treilea paragraf.

În cazul în care legislația națională care nu a fost declarată incompatibilă cu prezentul capitol nu se mai aplică unei instituții de credit căreia i-a fost acordată o derogare de la cerințele prezentului capitol, respectiva derogare trebuie să fie retrasă în ceea ce privește instituția de credit respectivă.

Comisia notifică ABE deciziile sale. ABE publică o listă a instituțiilor de credit cărora le-a fost acordată o derogare în conformitate cu prezentul articol. Lista este permanent actualizată.

Capitolul IV

Entitățile care fac obiectul cerințelor de la capitolele II și III

Articolul 22

Normele care reglementează calcularea pragurilor

1. În sensul articolului 3 litera (b) punctul (ii), calculul pragurilor se bazează pe conturile consolidate ale societății-mamă din UE.

2. În sensul articolului 3 litera (b) punctul (iii), calculul pragurilor se bazează pe activitățile desfășurate în Uniune.

3. Activele și datoriile întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și ale altor întreprinderi nefinanciare nu sunt incluse în calcul.

4. Până la [*OP este rugat să introducă data corectă* 12 luni de la publicarea prezentului regulament], autoritatea competentă identifică instituțiile de credit și grupurile care fac obiectul prezentului regulament în conformitate cu articolul 3 și le notifică imediat ABE.

   După ce a fost notificată de autoritatea competentă, ABE publică imediat lista menționată la primul paragraf. Lista este permanent actualizată.

Articolul 23

Calcularea activităților de tranzacționare

1. În sensul articolului 3, activitățile de tranzacționare se calculează după cum urmează, în conformitate cu regimul contabil aplicabil.

   Activități de tranzacționare = (TSA + TSL + DA + DL)/2, unde:

   (a) Activele deținute în vederea tranzacționării care iau forma titlurilor de valoare (*Trading Securities Assets* - TSA) sunt active care fac parte dintr-un portofoliu gestionat în ansamblu și pentru care există dovezi ale unui model real și recent de urmărire a profitului pe termen scurt, cu excepția activelor derivate;

   (b) Datoriile deținute în vederea tranzacționării care iau forma titlurilor de valoare (*Trading Securities Liabilities* - TSL) sunt datorii asumate cu intenția răscumpărării în viitorul apropiat, care fac parte dintr-un portofoliu gestionat în ansamblu și pentru care există dovezi ale unui model real și recent de urmărire a profitului pe termen scurt, cu excepția datoriilor derivate;

   (c) Activele derivate (*Derivative Assets* - DA) sunt instrumente financiare derivate cu valori de înlocuire pozitive, care nu sunt identificate ca operațiuni de acoperire a riscurilor sau instrumente financiare derivate încorporate;

   (d) Datoriile derivate (*Derivative Liabilities* - DL) sunt instrumente financiare derivate cu valori de înlocuire negative, care nu sunt identificate ca instrumente de acoperire a riscurilor.

2. Activele și datoriile întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și ale altor întreprinderi nefinanciare nu sunt incluse în calculul activităților de tranzacționare.

3. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să specifice metodologia de calcul al activităților de tranzacționare menționate la alineatul (1), luând în considerare diferențele care există între regimurile contabile aplicabile.

ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la [*OP este rugat să introducă data exactă, 1 lună de la* data publicării regulamentului].

Se conferă Comisiei competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

4. Comisia este împuternicită să modifice, prin intermediul unor acte delegate în conformitate cu articolul 35, componentele activităților de tranzacționare menționate la literele (a)-(d) de la alineatul (1) din prezentul articol pentru a ține seama de schimbările survenite în regimurile contabile aplicabile.

Articolul 24

Transmiterea de informații privind activitățile de tranzacționare către autoritatea competentă

1. Entitățile menționate la articolul 3 prezintă autorității competente, pentru prima dată la [*OP este rugat să insereze data* 9 luni de la data publicării prezentului regulament] și, ulterior, anual, informațiile relevante privind valoarea totală a activităților lor de tranzacționare și componentele acestora, astfel cum se prevede la articolul 23 alineatul (1).

2. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili modelul uniform de raportare menționat la alineatul (1), precum și instrucțiunile de utilizare a formularului respectiv.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la [*OP este rugat să introducă data exactă,* 1 lună de la data publicării regulamentului].

Se conferă Comisiei competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Capitolul V

Conformare

SECȚIUNEA 1

Entități

Articolul 25

Îndatoririle entităților care intră sub incidența prezentului regulament

1. Entitățile care intră sub incidența prezentului regulament trebuie să ia măsurile adecvate pentru a permite autorităților competente să obțină informațiile necesare pentru a se evalua conformitatea cu prezentul regulament.
2. Entitățile care fac obiectul prezentului regulament trebuie să furnizeze autorității competente toate informațiile necesare, inclusiv informațiile necesare pentru evaluarea bazată pe indicatori menționată la articolul 9 alineatul (2), în vederea evaluării conformității lor cu prezentul regulament. De asemenea, entitățile respective se asigură că mecanismele lor de control intern și procedurile lor administrative și contabile permit monitorizarea în orice moment a conformității lor cu prezentul regulament.
3. Entitățile care intră sub incidența prezentului regulament își înregistrează toate tranzacțiile și păstrează evidența sistemelor și a proceselor utilizate în sensul prezentului regulament în așa fel încât autoritatea competentă să poată monitoriza în orice moment conformitatea cu prezentul regulament.

SECȚIUNEA 2

Autoritățile competente

Articolul 26

Competențele și sarcinile autorităților competente

1. La îndeplinirea sarcinilor care le sunt încredințate în conformitate cu prezentul regulament, autoritățile competente exercită competențele care le sunt atribuite în conformitate cu legislația relevantă a Uniunii.
2. Autoritatea competentă monitorizează activitățile entităților care fac obiectul prezentului regulament, evaluează și asigură conformitatea cu prezentul regulament pe o bază continuă.
3. Autoritățile competente au competența de a impune unei societăți-mamă din UE care nu este o entitate reglementată, dar care are cel puțin o filială care este o entitate

reglementată, să se asigure că filialele sale reglementate respectă prezentul regulament.

4. În sensul prezentului regulament, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată este considerată ca fiind autoritatea competentă în ceea ce privește toate entitățile din grup care aparțin aceluiași grup ca și societatea-mamă din UE și care fac obiectul prezentului regulament.

   În cazul în care filiala unei societăți-mamă din UE este stabilită într-un alt stat membru și supravegheată de o altă autoritate de supraveghere decât societatea-mamă din UE și în cazul în care filiala este semnificativă, în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată se consultă cu autoritatea competentă a statului membru-gazdă al filialei semnificative cu privire la orice decizie care trebuie să fie luată de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată în temeiul prezentului regulament.

Capitolul VI

Relațiile cu țările terțe

Articolul 27

Echivalența cadrului juridic al unei țări terțe

1. La cererea unei autorități competente a unui stat membru sau a unei țări terțe ori din proprie inițiativă, Comisia poate adopta acte de punere în aplicare prin care să precizeze că:

   (a) mecanismele de ordin juridic, de supraveghere și de asigurare a respectării legislației ale unei țări terțe asigură faptul că instituțiile de credit și societățile-mamă din țara terță în cauză respectă cerințele obligatorii care sunt echivalente cu cerințele stabilite la articolele 6, 10-16 și 20;

   (b) cadrul juridic din țara terță în cauză prevede un sistem echivalent eficace de recunoaștere a măsurilor structurale prevăzute de legislațiile naționale din țările terțe.

2. Comisia poate să își modifice sau să își retragă decizia în cazul în care condițiile pe baza cărora a fost luată decizia respectivă nu mai sunt îndeplinite.

3. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35 din prezentul regulament în vederea stabilirii criteriilor necesare pentru a evalua dacă un cadru juridic și de supraveghere al unei țări terțe este echivalent cu prezentul regulament sau nu.

   Comisia adoptă actul delegat [*OP este rugat să introducă data exactă* în termen de 24 luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

4. ABE încheie acorduri de cooperare cu autoritățile competente relevante din țările terțe ale căror cadre juridice și de supraveghere au fost considerate echivalente cu prezentul regulament în conformitate cu alineatele (1)-(3). Acordurile în cauză

specifică cel puțin un regim de schimb de informații minim între autoritățile competente relevante din ambele jurisdicții.

Capitolul VII

Măsuri și sancțiuni administrative

Articolul 28

Măsuri și sancțiuni administrative

1. Fără a aduce atingere competențelor de supraveghere ale autorităților competente în conformitate cu articolul 26 și dreptului statelor membre de a prevedea și impune sancțiuni penale, statele membre, în conformitate cu legislația națională, conferă autorităților competente prerogativa de a impune sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în ceea ce privește cel puțin următoarele încălcări:

   (a) încălcarea interdicției prevăzute la articolul 6;

   (b) orice manipulare a informațiilor care trebuie comunicate în conformitate cu articolul 24 alineatul (1).

   Statele membre conferă autorităților competente prerogativa de a impune sancțiuni și măsuri administrative unei instituții de credit și oricărei entități din grup, inclusiv unui holding cu activitate mixtă, unei întreprinderi de asigurare sau unei întreprinderi de reasigurare.

   În cazul în care dispozițiile menționate la primul paragraf se aplică persoanelor juridice, în eventualitatea unei încălcări, statele membre conferă autorităților competente prerogativa de a aplica sancțiuni, sub rezerva condițiilor prevăzute în legislația națională, membrilor organului de conducere și altor persoane care, în temeiul legislației naționale, sunt responsabile pentru încălcare.

2. Sancțiunile și măsurile administrative luate în sensul alineatului (1) trebuie să fie eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

3. În cazul în care au ales să stabilească sancțiuni penale pentru încălcările dispozițiilor prevăzute la alineatul (1), statele membre se asigură că sunt în vigoare măsuri corespunzătoare astfel încât o autoritate competentă să aibă toate competențele necesare pentru a stabili legături cu autoritățile judiciare din jurisdicția sa, cu scopul de a primi informații specifice legate de anchetele sau procedurile penale deschise pentru posibile încălcări ale articolului 6 și pentru manipularea informațiilor care trebuie să fie prezentate în conformitate cu articolul 24 alineatul (1) și de a furniza aceleași informații altor autorități competente și ABE, astfel încât să își îndeplinească obligația de a coopera între ele și, după caz, cu ABE, în sensul alineatului (1).

   Autoritățile competente pot, de asemenea, să coopereze cu autoritățile competente din alte state membre în ceea ce privește facilitarea exercitării competențelor lor de sancționare.

4. Statele membre, în conformitate cu legislația națională, conferă autorităților competente prerogativa de a aplica cel puțin următoarele sancțiuni administrative și alte măsuri în eventualitatea încălcărilor menționate la alineatul (1):

(a) un ordin prin care se impune persoanei răspunzătoare de încălcare să pună capăt respectivului comportament ilegal și să se abțină de la repetarea acestuia;

(b) confiscarea profiturilor obținute sau a veniturilor aferente pierderilor evitate ca urmare a încălcării, în măsura în care acestea pot fi determinate;

(c) un avertisment public care să indice persoana răspunzătoare și natura încălcării;

(d) retragerea sau suspendarea autorizării;

(e) o interdicție temporară adresată oricărei persoane fizice care este considerată răspunzătoare de încălcare de a exercita funcții de conducere în cadrul unei entități menționate la articolul 3;

(f) în cazul încălcărilor repetate, o interdicție permanentă adresată oricărei persoane fizice care este considerată răspunzătoare de încălcări de a exercita funcții de conducere în cadrul unei entități menționate la articolul 3;

(g) impunerea de sancțiuni pecuniare administrative maxime care să atingă cel puțin valoarea triplă a profiturilor câștigate sau a veniturilor aferente pierderilor evitate ca urmare a încălcării, în măsura în care acestea pot fi determinate;

(h) pentru persoanele fizice, o sancțiune pecuniară administrativă maximă de cel puțin 5 000 000 EUR sau, pentru statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb din data intrării în vigoare a prezentului regulament;

(i) pentru persoanele juridice, sancțiuni pecuniare administrative maxime de cel puțin 10 % din cifra de afaceri anuală totală a persoanei juridice, în conformitate cu ultimele situații financiare disponibile aprobate de organul de conducere; în cazul în care persoana juridică este o societate-mamă sau o filială a societății-mamă care trebuie să elaboreze situații financiare consolidate în conformitate cu Directiva 2013/34/UE, cifra de afaceri anuală totală relevantă este cifra de afaceri anuală totală sau tipul corespunzător de venit, în conformitate cu regimul contabil relevant conform ultimelor situații financiare consolidate aprobate de organul de conducere al principalei societăți-mamă.

Statele membre pot conferi autorităților competente și alte prerogative de sancționare, în plus față de cele menționate la prezentul alineat, și pot stabili o gamă mai largă de sancțiuni și niveluri mai mari ale acestora față de cele stabilite la prezentul alineat.

5. În termen de [*OP este rugat să introducă data exactă* 12 de luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament] statele membre transmit Comisiei și ABE normele referitoare la alineatul (1). Statele membre notifică fără întârziere Comisiei și ABE orice modificare ulterioară a acestora.

Articolul 29

Exercitarea competențelor de supraveghere și aplicarea sancțiunilor

1. Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul și nivelul sancțiunilor administrative, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

(a) gravitatea și durata încălcării;

(b) gradul de răspundere al persoanei răspunzătoare de încălcare;

(c) capacitatea financiară a persoanei răspunzătoare de încălcare, luând în considerare anumiți factori, cum ar fi cifra de afaceri totală în cazul unei persoane juridice sau venitul anual în cazul unei persoane fizice;

(d) importanța profiturilor obținute sau a pierderilor evitate de către persoana răspunzătoare de încălcare, în măsura în care acestea pot fi determinate;

(e) gradul de cooperare al persoanei răspunzătoare de încălcare cu autoritatea competentă, fără a aduce atingere necesității de a asigura confiscarea profiturilor obținute sau a valorii pierderilor evitate de persoana respectivă;

(f) încălcările anterioare comise de persoana răspunzătoare de încălcare;

(g) măsurile luate de către persoana răspunzătoare de încălcare pentru a împiedica repetarea acesteia;

(h) orice posibile consecințe sistemice ale încălcării.

Articolul 30

Raportarea încălcărilor

1. O autoritate competentă trebuie să instituie mecanisme eficace pentru a permite raportarea încălcărilor reale sau potențiale menționate la articolul 28 alineatul (1).

2. Mecanismele menționate la alineatul (1) cuprind cel puțin:

(a) proceduri specifice de primire a rapoartelor cu privire la încălcări și măsurile ulterioare acestora, inclusiv stabilirea unor canale de comunicare securizate pentru astfel de rapoarte;

(b) protecție adecvată pentru persoanele care lucrează cu contract de muncă și care raportează încălcări sau care sunt acuzate de încălcări împotriva represaliilor, a discriminării sau a altor tipuri de tratament inechitabil;

(c) protecția datelor cu caracter personal, atât ale persoanei care raportează încălcarea, cât și ale persoanei fizice care se presupune că a comis încălcarea, inclusiv protecția legată de păstrarea confidențialității în ceea ce privește identitatea acestora, în toate etapele procedurii, fără a aduce atingere divulgării informațiilor cerute de legislația națională în contextul anchetelor sau al procedurilor judiciare ulterioare.

3. Statele membre impun angajatorilor să dispună de proceduri interne adecvate pentru raportarea de către angajați a încălcărilor menționate la articolul 28 alineatul (1).

4. Statele membre pot prevedea acordarea de stimulente financiare pentru persoanele care furnizează informații relevante privind posibile încălcări ale prezentului regulament în conformitate cu legislația națională, în cazul în care aceste persoane nu au alte obligații legale sau contractuale preexistente de a raporta astfel de informații și cu condiția ca informațiile să fie noi și să aibă ca rezultat aplicarea unei sancțiuni administrative sau a unei alte măsuri luate pentru o încălcare a prezentului regulament sau a unei sancțiuni penale.

Articolul 31

Schimbul de informații cu ABE

1. Autoritățile competente furnizează anual ABE informații agregate referitoare la toate măsurile și sancțiunile administrative pe care le-au impus în conformitate cu articolul 28. ABE publică aceste informații într-un raport anual.

2. În cazul în care statele membre au ales să stabilească sancțiuni penale pentru încălcările dispozițiilor menționate la articolul 28 alineatul (1), autoritățile lor competente furnizează anual ABE date anonime și agregate cu privire la toate anchetele penale efectuate și sancțiunile penale impuse. ABE publică aceste informații într-un raport anual.

3. În cazul în care autoritatea competentă a făcut publice sancțiuni administrative, amenzi și alte măsuri, precum și sancțiuni penale, aceasta le notifică ABE în același timp.

4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili procedurile și formularele pentru schimburile de informații menționate la alineatele (1) și (2).

   ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare respective până la [*OP este rugat să introducă data exactă,* 12 luni de la data publicării regulamentului].

   Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 32

Publicarea deciziilor

1. Sub rezerva paragrafului al treilea, o autoritate competentă publică pe site-ul său orice decizie prin care impune o sancțiune administrativă sau o altă măsură în legătură cu o încălcare a articolului 6 și pentru manipularea raportării financiare menționate la articolul 28 alineatul (1), imediat după ce persoana căreia i se adresează decizia a fost informată cu privire la aceasta

   Informațiile publicate în conformitate cu primul paragraf indică cel puțin tipul și natura încălcării și identitatea persoanei căreia i se adresează decizia.

   Primul și al doilea paragraf nu se aplică în cazul deciziilor prin care se impun măsuri de natura anchetelor.

   În cazul în care o autoritate competentă consideră, după o evaluare de la caz la caz, că publicarea identității persoanei juridice care face obiectul deciziei sau a datelor cu caracter personal ale unei persoane fizice ar fi disproporționată sau în cazul în care o astfel de publicare ar pune în pericol o investigație în curs de desfășurare sau stabilitatea piețelor financiare, aceasta trebuie să ia una din următoarele măsuri:

   (a) să amâne publicarea deciziei până când motivele pentru respectiva amânare încetează să existe;

(b) să publice decizia sub formă anonimă, într-un mod conform cu legislația națională, dacă această publicare asigură o protecție efectivă a datelor cu caracter personal în cauză și, dacă este cazul, să amâne publicarea datelor relevante pentru o perioadă de timp rezonabilă, dacă se preconizează că motivele care justifică publicarea anonimă vor înceta să existe în această perioadă;

(c) să nu publice decizia în cazul în care autoritatea competentă consideră că publicarea în conformitate cu litera (a) sau (b) nu va fi suficientă pentru a asigura:

(i) eliminarea pericolului la adresa stabilității piețelor financiare;

(ii) proporționalitatea publicării unor astfel de decizii în raport cu măsuri considerate a fi de natură minoră.

2. În cazul în care decizia face obiectul unei căi de atac în fața unei autorități judiciare, administrative sau a oricărei alte autorități naționale, autoritatea competentă publică imediat pe site-ul să și aceste informații, precum și orice informații ulterioare privind rezultatul unei astfel de căi de atac. În plus, orice decizie care anulează o decizie care face obiectul unei căi de atac este, de asemenea, publicată.

3. O autoritate competentă se asigură că orice decizie publicată în conformitate cu prezentul articol rămâne accesibilă pe site-ul său pentru o perioadă de cel puțin cinci ani de la data publicării sale. Datele cu caracter personal conținute în deciziile respective se păstrează pe site-ul autorității competente numai pe perioada necesară în conformitate cu normele aplicabile privind protecția datelor.

Capitolul VIII

Rapoarte și reexaminare

Articolul 33

Rapoarte elaborate de ABE

ABE, în cooperare cu ESMA, elaborează următoarele rapoarte și le înaintează Comisiei în termen de [*OP este rugat să introducă data exactă,* 12 luni de la data publicării regulamentului]:

(a) un raport privind limita posibilă a indicatorilor de la articolul 9 alineatul (2) literele (a)-(h) și tipurile de securitizare care, din punctul de vedere al ABE, nu reprezintă o amenințare la adresa stabilității financiare a instituțiilor de credit principale sau la adresa sistemului financiar al Uniunii;

(b) un raport privind oportunitatea includerii altor tipuri de instrumente financiare derivate și a altor tipuri de instrumente financiare decât cele enumerate la articolul 11 alineatul (1) în scopul gestionării prudente a riscurilor proprii ale unei instituții de credit principale.

(c) un raport privind oportunitatea de a permite vânzarea către clienți a altor instrumente financiare având ca scop acoperirea riscurilor, în afară de cele enumerate la articolul 12 alineatul (1), și privind proporția cerințelor de fonduri proprii peste care

instrumentele financiare derivate nu pot fi vândute, astfel cum este menționată la articolul 12 alineatul (2) litera (b).

Articolul 34

Reexaminare

Comisia monitorizează în mod regulat efectul normelor prevăzute în prezentul regulament în ceea ce privește realizarea obiectivelor menționate la articolul 1 și stabilitatea sistemului financiar al Uniunii în ansamblu, luând în considerare evoluțiile privind structura pieței, precum și dezvoltarea și activitățile entităților reglementate de prezentul regulament și înaintează orice propunere adecvată. Reexaminarea se concentrează în special pe aplicarea pragurilor menționate la articolul 3, pe aplicarea și eficacitatea interdicției prevăzute la articolul 6, pe domeniul de aplicare al activităților prevăzute la articolul 8 și pe adecvarea indicatorilor prevăzuți la articolul 9. Până la 1 ianuarie 2020 și periodic după această dată, Comisia, ținând seama de opiniile autorităților competente, prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport care să includă aspectele menționate mai sus, însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

Capitolul IX

Dispoziții finale

Articolul 35

Exercitarea competențelor delegate

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute de prezentul articol.

2. Delegarea de competențe menționată la articolul 6 alineatul (6), la articolul 8 alineatul (3), la articolul 10 alineatul (5), la articolul 11 alineatul (3), la articolul 12 alineatul (2), la articolul 15 alineatul (2), la articolul 16 al doilea paragraf, la articolul 23 alineatul (4) și la articolul 27 alineatul (3) este conferită Comisiei pentru o perioadă de timp nedeterminată, începând cu data menționată la articolul 38.

3. Delegarea de competențe menționată la articolul 6 alineatul (6), la articolul 8 alineatul (3), la articolul 10 alineatul (5), la articolul 11 alineatul (3), la articolul 12 alineatul (2), la articolul 15 alineatul (2), la articolul 16 al doilea paragraf, la articolul 23 alineatul (4) și la articolul 27 alineatul (3) poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării competențelor specificată în respectiva decizie. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu aduce atingere validității actelor delegate deja în vigoare.

4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

5. Actul delegat adoptat în temeiul articolului 6 alineatul (6), al articolului 8 alineatul (3), al articolului 10 alineatul (5), al articolului 11 alineatul (3), al articolului 12 alineatul (2), al articolului 15 alineatul (2), al articolului 16 al doilea paragraf, al articolului 23 alineatul (4) și al articolului 27 alineatul (3) intră în vigoare numai în cazul în care Parlamentul European sau Consiliul nu a exprimat nicio obiecție în termen de 2 luni de la notificarea actului respectiv Parlamentului European și Consiliului sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European, cât și Consiliul informează Comisia că nu vor formula obiecții. Termenul în cauză se prelungește cu 2 luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 36

Intrarea în vigoare și data aplicării

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la data intrării în vigoare, cu excepția articolului 6, care se aplică la [*OP este rugat să introducă data exactă,* 18 de luni de la publicarea prezentului regulament], precum și a articolelor 13-18 și 20, care se aplică de la [*OP este rugat să introducă data exactă,* 36 luni de la data publicării prezentului regulament].

Prezentul Regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*

FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

1.1. Denumirea propunerii/inițiativei

1.2. Domeniul (domeniile) de politică în cauză în structura ABM/ABB

1.3. Tipul propunerii/inițiativei

1.4. Obiectiv(e)

1.5. Motivele propunerii/inițiativei

1.6. Durata și impactul financiar

1.7. Modul (modurile) de gestionare preconizat(e)

2. MĂSURI DE GESTIONARE

2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și de raportare

2.2. Sistemul de gestiune și de control

2.3. Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate)

3.2. Impactul estimat asupra cheltuielilor

3.2.1. Sinteza impactului estimat asupra cheltuielilor

3.2.2. Impactul estimat asupra creditelor operaționale

3.2.3. Impactul estimat asupra creditelor cu caracter administrativ

3.2.4. Compatibilitatea cu actualul cadru financiar multianual

3.2.5. Contribuția terților

3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

1.1. Denumirea propunerii/inițiativei

Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind măsurile structurale de ameliorare a rezilienței băncilor din Uniunea Europeană

1.2. Domeniul (domeniile) de politică în cauză în structura ABM/ABB[43]

Piață internă – piețe financiare

1.3. Tipul propunerii/inițiativei

☒ Propunere/inițiativă care se referă la o **acțiune nouă**

1.4. Obiectiv(e)

1.4.1. Obiectiv(e) strategic(e) multianual(e) al(e) Comisiei vizat(e) de propunere/inițiativă

Să contribuie la reducerea riscurilor pentru stabilitatea financiară și la recâștigarea încrederii investitorilor și a altor participanți la piață în piețele financiare

1.4.2. Obiectiv(e) specific(e) și activitatea (activitățile) ABM/ABB în cauză

În lumina obiectivelor generale expuse mai sus, regulamentul vizează prevenirea riscurilor sistemice, a tensiunilor financiare sau a falimentului băncilor mari, complexe și interconectate și îndeplinirea unui număr de obiective:

- reducerea asumării unor riscuri excesive în cadrul instituției de credit;
- eliminarea conflictelor importante de interese între diferitele părți ale instituției de credit;
- evitarea alocării neadecvate a resurselor și încurajarea acordării de împrumuturi către economia reală;
- contribuția la asigurarea unor condiții de concurență nedenaturate pentru toate instituțiile de credit din cadrul pieței interne;
- reducerea gradului de interconectare din cadrul sectorului financiar, care conduce la riscuri sistemice;
- facilitarea gestionării, monitorizării și supravegherii eficiente a instituției de credit; și
- facilitarea rezoluției ordonate și a redresării grupului.

[43] ABM (activity based management): gestiune pe activități – ABB (activity based budgeting): întocmirea bugetului pe activități.

1.4.3. Rezultatul (rezultatele) și impactul preconizate

A se preciza efectele pe care propunerea/inițiativa ar trebui să le aibă asupra beneficiarilor vizați/grupurilor vizate.

reducerea asumării de riscuri în cadrul instituției de credit;

reducerea conflictelor de interese între diferitele părți ale instituției de credit;

reducerea alocării neadecvate a resurselor și încurajarea acordării de împrumuturi către economia reală;

mai puține denaturări ale concurenței pe piața internă;

reducerea gradului de interconectare din cadrul sectorului financiar;

gestionarea, monitorizarea și supravegherea mai eficiente ale instituției de credit;

rezoluția și redresarea mai ordonate ale celor mai mari și mai complexe grupuri bancare.

1.4.4. Indicatori de rezultat și de impact

A se preciza indicatorii care permit monitorizarea punerii în aplicare a propunerii/inițiativei.

Printre indicatorii relevanți pentru evaluarea propunerii s-ar putea număra:

- numărul și dimensiunea băncilor supuse cerințelor de separare structurală;
- alocarea activităților entității care acceptă depozite sau entității de tranzacționare;
- volumele tranzacțiilor, marjele sau lichiditatea pe pieţele relevante;
- tendințele cotelor de piață ale băncilor care sunt supuse separării structurale;
- concentrarea pieței în ceea ce privește activitățile supuse separării structurale;
- nou-veniții pe piața activităților supuse separării structurale;
- tendințele la nivelul profitabilității băncilor supuse separării structurale;
- indicatorii care măsoară dimensiunea subvențiilor publice implicite;
- indicatorii care măsoară avantajul de care se bucură băncile TBTF în materie de costuri de finanțare;
- indicatorii care măsoară activitatea de tranzacționare și de creditare a băncilor TBTF.

1.5. Motivul (motivele) propunerii/inițiativei

1.5.1. Cerință (cerințe) de îndeplinit pe termen scurt sau lung

De la declanșarea crizei financiare, Uniunea Europeană („UE”) și statele sale membre au demarat o revizuire fundamentală a reglementării și supravegherii bancare.

În domeniul bancar, UE a inițiat o serie de reforme pentru creșterea rezilienței băncilor și pentru a reduce impactul potențialelor falimente bancare, obiectivul fiind de a crea un sistem financiar mai sigur, mai solid, mai transparent și mai responsabil, care să funcționeze în serviciul economiei și al societății în ansamblu [a se vedea, în special, noul regulament și noua directivă privind cerințele de capital („CRR”/„CRDIV”), precum și propunerea de directivă privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare („BRRD”)].

Cu toate acestea, sectorul bancar și băncile individuale din UE continuă să aibă dimensiuni mari, atât în termeni absoluți, cât și relativi. Cele mai mari bănci sunt și cele care se implică mai activ în activități de tranzacționare complexe, precum și în activități cu caracter transfrontalier, prin intermediul unui număr foarte mare de entități juridice.

Mai multe state membre ale UE, precum și țări terțe au mers, deci, mai departe și au adoptat reforme structurale ale sectoarelor lor bancare sau se află în procesul de adoptare a unor astfel de reforme menite să răspundă preocupărilor legate de cele mai mari și mai complexe instituții financiare. Și instituțiile internaționale, cum ar fi G 20, Consiliul pentru Stabilitate Financiară, Banca Reglementelor Internaționale, Fondul Monetar Internațional și Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, au scos în evidență rolul acestor reforme în ceea ce privește, de exemplu, posibilitatea de rezoluție și au solicitat o dezbatere amplă la scară mondială privind modelele de afaceri din sectorul bancar.

1.5.2. Valoarea adăugată a implicării UE

Ținând cont de aceste evoluții, există o justificare solidă pentru a acționa la nivelul UE. Cu toate că reformele naționale au, în linii mari, același obiectiv, ele diferă în ceea ce privește detaliile. Acest lucru va cauza denaturarea deciziilor de stabilire, dat fiind că băncile TBTF pot să își transfere sau să își amplaseze activitățile într-un alt stat membru. O reacție comună a UE ar constitui, prin urmare, un răspuns mai eficace. Nevoia de norme uniforme este deosebit de importantă pentru uniunea bancară, în vederea facilitării sarcinilor de supraveghere ale MUS și a măsurilor de rezoluție ale MUR.

1.5.3. Învățăminte desprinse din experiențele anterioare similare

nu se aplică

1.5.4. Compatibilitatea și posibila sinergie cu alte instrumente corespunzătoare

UE a inițiat deja o serie de reforme pentru a crește reziliența băncilor și pentru a reduce probabilitatea și impactul falimentelor bancare. Aceste reforme includ măsuri de consolidare a solvabilității băncilor (cerințele de capital și de lichiditate care fac parte din pachetul CRR/CRDIV); măsuri de consolidare a posibilității de rezoluție a băncilor (propunerea BRRD); măsuri vizând mai buna garantare a depozitelor (revizuirea Directivei privind sistemele de garantare a depozitelor; măsuri de îmbunătățire a transparenței și de contracarare a riscurilor asociate instrumentelor financiare derivate, precum și de îmbunătățire a infrastructurilor pieței [Regulamentul privind infrastructura pieței europene și revizuirile aferente ale Directivei privind piețele instrumentelor financiare („MiFID")]. În plus, în vederea întreruperii ciclului de reacție negativă dintre riscurile suverane și riscurile bancare și pentru a restabili încrederea în euro și în sistemul bancar, Comisia Europeană a lansat un apel pentru dezvoltarea în continuare a uniunii bancare, pe baza unui cadru unic de reglementare care va fi aplicabil tuturor băncilor în întreaga UE. Aceasta include un mecanism unic de supraveghere („MUS") și un mecanism unic de rezoluție („MUR"), care vor fi obligatorii pentru membrii zonei euro și deschise participării voluntare pentru toate celelalte state membre.

În ciuda acestui amplu program de reformă, sunt necesare măsuri suplimentare pentru a reduce probabilitatea și impactul falimentului băncilor TBTF. Astfel de măsuri se bucură de susținere globală, după cum reiese din recentele declarații ale liderilor și miniștrilor statelor din G 20.

În ceea ce privește impactul falimentului, punerea în aplicare a BRRD va deschide calea pentru rezoluția ordonată a băncilor normale din UE și, prin urmare, va reduce semnificativ impactul falimentului unor astfel de bănci asupra finanțelor publice. Exercitarea competențelor de rezoluție va fi o provocare în ceea ce privește băncile TBTF, având în vedere bilanțurile și structurile lor corporative mari, complexe și integrate. Prin urmare, deși potențialul pentru un eventual sprijin public este, cu siguranță, diminuat, dacă respectivele competențe nu sunt aplicate pe deplin în toate cazurile este posibil ca acest potențial să nu dispară totuși. Așadar, impactul falimentului unei bănci mari și complexe ar putea fi în

continuare semnificativ. Toate aceste elemente ar putea explica percepția pieței conform căreia există în continuare subvenții implicite și este nevoie de o mai mare claritate în ceea ce privește eventualele măsuri structurale suplimentare. Reforma structurală va diversifica opțiunile aflate la dispoziția autorităților în relația cu grupurile bancare aflate în dificultate majoră. Creșterea credibilității rezoluției ordonate va îmbunătăți, de asemenea, disciplina pieței și dinamica ex ante a bilanțului băncilor. Reformele structurale ar putea îmbunătăți eficacitatea pentru băncile TBTF a competențelor nou-acordate de BRRD, deoarece autoritățile de rezoluție ar analiza bilanțuri separate, segregate și mai simple. Acest lucru ar facilita monitorizarea și evaluarea diferitelor entități ale unui grup bancar și ar extinde gama de opțiuni aflate la dispoziția autorităților de rezoluție. Măsurile suplimentare pentru băncile TBTF ar fi în concordanță cu principiul proporționalității din BRRD.

1.6. Durata și impactul financiar

☒ Propunere/inițiativă pe **durată nedeterminată**

Intrarea în vigoare și începerea aplicării sunt prevăzute pentru 2015/2017, conformarea cu interdicția la adresa activităților de tranzacționare pe cont propriu începând din ianuarie 2017, iar cerințele de separare potențiale din iulie 2018.

1.7. Modul (modurile) de gestiune preconizat(e)[44]

Începând cu bugetul 2014

☐**Gestiune directă** asigurată de către Comisie

– ☐ prin serviciile sale, inclusiv prin personalul său din cadrul delegațiilor Uniunii;

– ☐ prin intermediul agențiilor executive;

☐ **Gestiune partajată** cu statele membre

☒ **Gestiune indirectă**, cu delegarea sarcinilor de execuție:

– ☐ țărilor terțe sau organismelor desemnate de acestea;

– ☐ organizațiilor internaționale și agențiilor acestora (a se preciza);

– ☐ BEI și Fondului European de Investiții;

– ☐ organismelor menționate la articolele 208 și 209 din Regulamentul financiar;

– ☐ organismelor de drept public;

– ☐ organismelor de drept privat cu o misiune de servicii publice, cu condiția ca acestea să ofere garanții financiare adecvate;

– ☐ organismelor de drept privat ale statelor membre, care au fost însărcinate cu punerea în aplicarea a unor parteneriate publice și private și care oferă garanții financiare adecvate;

– ☐ persoanelor cărora li se încredințează executarea unor acțiuni specifice în cadrul PESC, în temeiul titlului V din TEU, identificate în actul de bază relevant.

– *Dacă se indică mai multe moduri de gestiune, a se furniza detalii suplimentare în secțiunea „Observații".*

Observații

ABE este o agenție de reglementare care acționează sub supravegherea Comisiei.

[44] Explicațiile privind modurile de gestiune, precum și trimiterile la Regulamentul financiar sunt disponibile pe site-ul BudgWeb: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

2. MĂSURI DE GESTIONARE

2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și de raportare

Propunerea prevede reexaminarea în mod periodic de către Comisie a eficacității măsurilor propuse.

2.2. Sistemul de gestiune și de control

2.2.1. Riscul (riscurile) identificat(e)

În ceea ce privește utilizarea legală, moderată, eficientă și eficace a creditelor aferente propunerii, se preconizează că propunerea nu va antrena riscuri noi care să nu fie acoperite în prezent de un cadru de control intern existent al ABE.

2.2.2. Informații privind sistemul de control intern instituit

nu se aplică

2.2.3. Estimarea costurilor și a beneficiilor controalelor și evaluarea nivelului prevăzut de risc de eroare

nu se aplică

2.3. Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor

În scopul combaterii fraudei, a corupției și a altor activități ilegale, dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) se aplică ABE fără nicio restricție.

ABE va adera la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 dintre Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene privind anchetele interne efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și va adopta fără întârziere dispoziții corespunzătoare aplicabile tuturor angajaților ABE.

Deciziile de finanțare și acordurile și instrumentele de punere în aplicare aferente respectivelor decizii stipulează în mod explicit că OLAF și Curtea de Conturi pot să desfășoare, dacă este necesar, verificări la fața locului în ceea ce privește beneficiarii sumelor de bani plătite de către ABE, precum și personalul responsabil cu alocarea acestor sume de bani.

Articolele 64 și 65 din regulamentul de instituire a ABE stabilesc dispozițiile privind execuția și controlul bugetului ABE și normele financiare aplicabile.

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate)

- Linii bugetare existente

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Tipul cheltuielilor	Contribuție			
		Dif./ Nedif. (45)	Țări AELS[46]	Țări candidate[47]	Țări terțe	În sensul articolului 21 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul financiar
1.a	12.0302 Autoritatea bancară europeană (ABE)	DIF.	DA	DA	NU	NU

- Noile linii bugetare solicitate

45 Dif. = credite diferențiate / Nedif. = credite nediferențiate.

46 AELS: Asociația Europeană a Liberului Schimb.

47 Țările candidate și, după caz, țările potențial candidate din Balcanii de Vest.

3.2. Impactul estimat asupra cheltuielilor

Prezenta inițiativă legislativă va avea următoarele efecte asupra cheltuielilor:

- Angajarea la ABE a doi noi agenți temporari (AT) (2 AT începând cu luna ianuarie 2016) - a se vedea anexa pentru mai multe informații cu privire la rolurile lor și la modul în care au fost calculate costurile aferente (din care 40 % vor fi finanțate de către UE și 60 % de către statele membre).
- Noile sarcini vor fi efectuate cu resursele umane disponibile în cadrul procedurii de alocare bugetară anuală, în contextul constrângerilor bugetare care se aplică tuturor organismelor Uniunii Europene și în conformitate cu programarea financiară pentru agenții. În special, resursele de care are nevoie agenția pentru îndeplinirea noilor sale sarcini vor fi coerente și compatibile cu planificarea resurselor umane și financiare pentru ABE stabilită de recenta comunicare către Parlamentul European și Consiliu — Programarea resurselor umane și financiare pentru agențiile descentralizate 2014-2020 [COM(2013) 519].

3.2.1. Sinteza impactului estimat asupra cheltuielilor

milioane EUR (cu trei zecimale)

Rubrica din cadrul financiar multianual	Număr	1a Creștere inteligentă și favorabilă incluziunii - coeziune economică, socială și teritorială

DG: MARKT			2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	**TOTAL**
• Credite operaționale										
12.0302	Angajamente	(1)	0,00	0,00	0,16	0,15	0,15	0,15	0,15	0,76
Autoritatea bancară europeană (ABE)	Plăți	(2)	0,00	0,00	0,16	0,15	0,15	0,15	0,15	0,76
Credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul anumitor programe[48]										

[48] Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijin pentru punerea în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

Numărul liniei bugetare		(3)								
TOTAL credite pentru DG MARKT	Angajamente	=1+1a +3	0,00	0,00	0,16	0,15	0,15	0,15	0,15	0,76
	Plăți	=2+2a +3	0,00	0,00	0,16	0,15	0,15	0,15	0,15	0,76

• TOTAL credite operaționale	Angajamente	(4)								
	Plăți	(5)								
• TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul anumitor programe		(6)								
TOTAL credite în cadrul RUBRICII 1.a din cadrul financiar multianual	Angajamente	=4+ 6	0,00	0,00	0,16	0,15	0,15	0,15	0,15	0,76
	Plăți	=5+ 6	0,00	0,00	0,16	0,15	0,15	0,15	0,15	0,76
	Plăți	=5+ 6								

Rubrica din cadrul financiar multianual	**5**	„Cheltuieli administrative”

milioane EUR (cu trei zecimale)

		Anul **N**	Anul **N+1**	Anul **N+2**	Anul **N+3**	A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)			**TOTAL**
DG:									
• Resurse umane									
• Alte cheltuieli administrative									
TOTAL DG <….>	Credite								

TOTAL credite pentru RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual	(Total angajamente = Total plăți)								

milioane EUR (cu trei zecimale)

		Anul **N**[49]	Anul **N+1**	Anul **N+2**	Anul **N+3**	A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)			**TOTAL**
TOTAL credite în cadrul RUBRICILOR 1 - 5 din cadrul financiar multianual	Angajamente								
	Plăți								

[49] Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei.

3.2.2. Impactul estimat asupra creditelor operaționale

– ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite operaționale

– ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite operaționale, conform explicațiilor de mai jos:

Credite de angajament în milioane EUR (cu trei zecimale)

A se indica obiectivele și realizările ⇩			Anul **N**		Anul **N+1**		Anul **N+2**		Anul **N+3**		A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)						**TOTAL**	
	REALIZĂRI																	
	Tip[50]	Costuri medii	Nr.	Costuri	Nr.	Costuri	Nr.	Costuri	Nr.	Costuri	Nr.	Costuri	Nr.	Costuri	Nr.	Costuri	Nr. total	Costuri totale
OBIECTIVUL SPECIFIC NR. 1[51] ...																		
- Realizare																		
- Realizare																		
- Realizare																		
Subtotal pentru obiectivul specific nr. 1																		
OBIECTIVUL SPECIFIC nr.°2 …																		
- Realizare																		
Subtotal pentru obiectivul specific nr. 2																		
COSTURI TOTALE																		

[50] Realizările se referă la produsele și serviciile care vor fi furnizate (de ex.: numărul de schimburi de studenți finanțate, numărul de km de străzi construiți etc.).

[51] Conform descrierii din secțiunea 1.4.2. „Obiectiv(e) specific(e)…”

3.2.3. Impactul estimat asupra creditelor cu caracter administrativ

3.2.3.1. Sinteză

– ☒ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite cu caracter administrativ

– ☐ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite cu caracter administrativ, conform explicațiilor de mai jos:

milioane EUR (cu trei zecimale)

	Anul **N**[52]	Anul **N+1**	Anul **N+2**	Anul **N+3**	A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)	**TOTAL**
RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual						
Resurse umane						
Alte cheltuieli administrative						
Subtotal RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual						

În afara RUBRICII 5[53] **din cadrul financiar multianual**								
Resurse umane								
Alte cheltuieli cu caracter administrativ								
Subtotal în afara RUBRICII 5 din cadrul financiar multianual								

TOTAL								

Necesarul de credite în materie de resurse umane va fi acoperit de creditele DG-ului care sunt deja alocate pentru gestionarea acțiunii și/sau realocate intern în cadrul DG-ului, completate, după caz, prin resurse suplimentare ce ar putea fi alocate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii de alocare anuală și în lumina constrângerilor bugetare.

[52] Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei.

[53] Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijin pentru punerea în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

3.2.3.2. Necesarul de resurse umane estimat

– ☒ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de resurse umane.

– ☐ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de resurse umane, conform explicațiilor de mai jos:

Estimări în echivalent normă întreagă

		Anul **N**	Anul **N+1**	Anul N+2	Anul N+3	A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului ui (cf. punctul 1.6)		
• Posturi din schema de personal (funcționari și agenți temporari)								
XX 01 01 01 (la sediu și în birourile de reprezentare ale Comisiei)								
XX 01 01 02 (în delegații)								
XX 01 05 01 (cercetare indirectă)								
10 01 05 01 (cercetare directă)								
• Personal extern (în echivalent normă întreagă: ENI)[54]								
XX 01 02 01 (AC, END, INT din „pachetul global”)								
XX 01 02 02 (AC, AL, END, INT și JED în delegații)								
XX 01 04 aa[55]	- la sediu							
	- în delegații							
XX 01 05 02 (AC, END, INT - cercetare indirectă)								
10 01 05 02 (AC, INT, END - cercetare directă)								
Alte linii bugetare (a se preciza)								
TOTAL								

XX este domeniul de politică sau titlul din buget în cauză.

Necesarul de resurse umane va fi acoperit de efectivele de personal ale DG-ului în cauză alocate deja gestionării acțiunii și/sau realocate intern în cadrul DG-ului, completate, după caz, prin resurse suplimentare ce ar putea fi alocate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii de alocare anuală și ținând cont de constrângerile bugetare.

Descrierea sarcinilor care trebuie efectuate:

Funcționari și personal temporar:	
Personal extern	

[54] AC = agent contractual; AL = agent local; END= expert național detașat. INT = personal pus la dispoziție de agenți de muncă temporară; JED= expert tânăr în delegații.

[55] Subplafonul pentru personal extern acoperit din creditele operaționale (fostele linii „BA”).

3.2.4. Compatibilitatea cu actualul cadru financiar multianual

– ☒ Propunerea/inițiativa este compatibilă cu cadrul financiar multianual existent.

– Resursele de care are nevoie ABE pentru îndeplinirea noilor sale sarcini vor fi coerente și compatibile cu CFM 2014-2020 și cu planificarea resurselor umane și financiare pentru ABE stabilite de recenta comunicare către Parlamentul European și Consiliu — Programarea resurselor umane și financiare pentru agențiile descentralizate 2014-2020 [COM(2013) 519].

– ☐ Propunerea/inițiativa necesită o reprogramare a rubricii corespunzătoare din cadrul financiar multianual.

A se explica reprogramarea necesară, precizându-se liniile bugetare în cauză și sumele aferente. [...]

– ☐ Propunerea/inițiativa necesită recurgerea la instrumentul de flexibilitate sau la revizuirea cadrului financiar multianual[56].

A se explica necesitatea efectuării acestei acțiuni, precizând rubricile și liniile bugetare în cauză, precum și sumele aferente. [...]

3.2.5. Contribuția terților

– Propunerea/inițiativa prevede cofinanțare, estimată în cele ce urmează:

Credite de angajament în milioane EUR (cu 3 zecimale)

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	Total
State membre	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
TOTAL credite cofinanțate	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00

[56] A se vedea punctele 19 și 24 din Acordul interinstituțional (pentru perioada 2007-2013).

3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

– ☐ Propunerea/inițiativa nu are impact financiar asupra veniturilor.

– ☐ Propunerea/inițiativa are următorul impact financiar:

☐ asupra resurselor proprii

☐ asupra diverselor venituri

milioane EUR (cu trei zecimale)

Linia bugetară pentru venituri:	Credite disponibile pentru exercițiul bugetar în curs	Impactul propunerii/inițiativei[57]						
		2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Articolul.....		0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00

Pentru diversele venituri alocate, a se preciza linia bugetară (liniile bugetare) de cheltuieli afectată (afectate).

[...]

A se preciza metoda de calcul a impactului asupra veniturilor.

[57] În ceea ce privește resursele proprii tradiționale (taxe vamale, cotizații pentru zahăr), sumele indicate trebuie să fie sume nete, și anume sume brute după deducerea unei cote de 25 % pentru costuri de colectare.

Anexă privind măsurile structurale de ameliorare a rezilienței instituțiilor de credit din Uniunea Europeană

Estimare pentru ABE

Propunerea Comisiei prevede elaborarea de către ABE a patru acte delegate și a șase standarde tehnice menite să asigure o aplicare coerentă, în întreaga UE, a unor dispoziții cu un caracter tehnic pronunțat.

Comisia ar trebui să adopte standardele tehnice de reglementare elaborate de ABE cu privire la metodologia de măsurare și aplicare coerentă a indicatorilor legați de calcularea pragului peste care separarea activităților de tranzacționare ar trebui să aibă loc. Comisia și ABE ar trebui să se asigure că standardele respective pot fi aplicate de către toate instituțiile vizate într-o manieră proporțională cu natura, amploarea și complexitatea instituțiilor și a activităților acestora. În plus, Comisia ar trebui să adopte, prin intermediul actelor de punere în aplicare, standarde tehnice de punere în aplicare elaborate de ABE cu privire la metodologia de calcul al volumului de activități de tranzacționare realizate de către instituțiile de credit și societățile-mamă, precum și modelul uniform de divulgare a valorii totale și a componentelor activităților de tranzacționare ale instituțiilor de credit și ale societăților-mamă. Activitatea prevăzută necesită reuniuni bilaterale și multilaterale cu părțile interesate, analiza și evaluarea opțiunilor și elaborarea de documente de consultare, consultarea publică a părților interesate, înființarea și coordonarea grupurilor de experți permanente compuse din autoritățile de supraveghere din statele membre, înființarea și coordonarea grupurilor de experți ad hoc, analiza răspunsurilor la consultări, elaborarea de analize cost/beneficiu și redactarea textului juridic.

S-a pornit de la premisa că regulamentul va intra în vigoare la sfârșitul anului 2015. Prin urmare, ABE va avea nevoie de resursele suplimentare numai începând din 2016. Două posturi de agent temporar vor fi necesare pentru a efectua sarcinile cerute pe termen lung:

Actele delegate ale Comisiei:

- Indicatori: nivelul prezumției relative, numărul;
- Furnizarea de produse de gestionare a riscurilor: plafonul peste care produsele de gestionare a riscurilor trebuie să fie furnizate de entitatea de tranzacționare;
- Normele în materie de separare - expuneri mari: tehnicile eligibile de diminuare a riscului de credit.
- Domeniul de aplicare teritorial: criteriile de echivalență

Standardele tehnice ale Comisiei

- Interdicția privind activitățile de tranzacționare pe cont propriu - metodologia de calcul al activităților de tranzacționare în sensul pragului general;
- Interdicția privind activitățile de tranzacționare pe cont propriu - modelul uniform de divulgare a activităților de tranzacționare;
- Separarea - indicatori: măsurarea și aplicarea coerentă.
- Detalii privind obligația de raportare și intrarea în vigoare a acesteia)
- Înregistrarea registrelor centrale de tranzacții

- Autoritățile care au acces la registrele centrale de tranzacții.

Ipoteza privind resursele suplimentare:

- Cele două posturi suplimentare sunt preconizate a fi de agenți temporari din grupa funcțională și de grad AD 7.
- Costurile salariale medii aferente diferitelor categorii de personal sunt bazate pe orientările DG BUDG;
- Coeficientul de corecție a salariilor pentru Londra este 1,344.
- Cheltuielile de misiune sunt estimate la 10 000 EUR.
- Cheltuielile legate de recrutare (transport, cazare la hotel, examene medicale, instalare și alte alocații, cheltuieli de mutare etc.) sunt estimate la 12 700 EUR.

Metoda de calcul a creșterii bugetului necesar pentru următorii trei ani este prezentată în detaliu în tabelul de mai jos. Calculul reflectă faptul că bugetul Uniunii finanțează 40 % din costuri.

Tipul de cost	**Calcul**	**Sumă (în mii)**			
		2016	**2017**	**2018**	**Total**
Cheltuieli de personal					
11 Salarii și alocații	**= 2 x 132 x 1,344**	**355**	**355**	**355**	**1 064**
12 Cheltuieli cu recrutarea	**=2 x 13**	**25**			**25**
13 Cheltuieli de misiune	**=2 x 10**	**20**	**20**	**20**	**60**
Total: Cheltuieli de personal		**400**	**375**	**375**	**1 150**
Din care contribuția comunitară (40 %)		**160**	**150**	**150**	**460**
Din care contribuția statelor membre (60 %)		**240**	**225**	**225**	**690**